Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

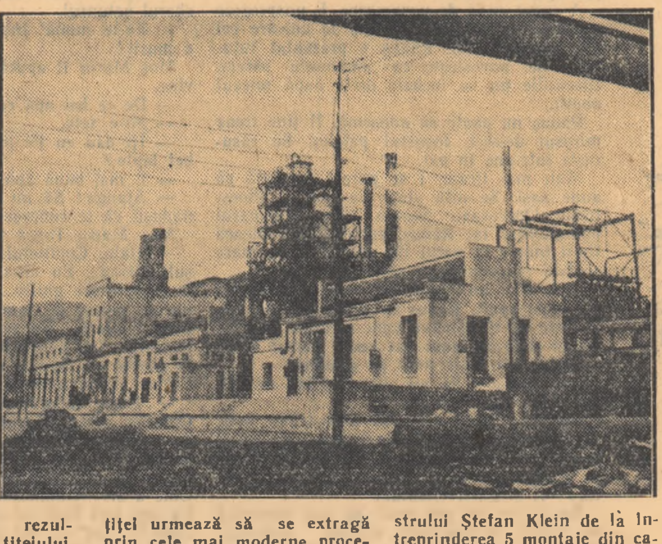
Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2257 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 4 august 1956

In cinstea zilei de 23 August

A intrat parţial în funcţiune rafinăria nr. 10 din Moldova

Miercuri 1 august, în primele ore ale dimineţii, a intrat parţial în funcţiune cea mai mare rafinărie de petrol din ţara noastră şi din sud-estul Europei: rafinăria nr. 10 din Moldova. Această rafinărie împreună cu o centrală de termoficare şi un combinat petrochimic vor forma unul dintre cele mai puternice complexuri industriale ale Romîniei. In cadrul colaborării dintre unităţile acestui complex, rafinăria va livra centralei combustibilul necesar, iar combinatului chimic — ca materie primă — gazele rezultate din prelucrarea ţiţeiului. La rîndul ei, centrala de termoficare va alimenta cele două mari unităţi industriale cu energie electrică, cu aburi şi apă necesare proceselor tehnologice.

Construcţia acestei rafinării a început în anii primului cincinal, odată cu dezvoltarea puternică pe care a luat-o întreaga noastră industrie petroliferă, datorită marelui ajutor acordat de Uniunea Sovietică. Inzestrarea rafinăriei nr. 10 cu cea mai nouă tehnică — utilaje sovietice de renume mondial, alături de cele construite în ţară — va asigura întregului proces de producţie un ritm continuu şi automat. Omul va supraveghea doar funcţionarea mecanismelor. Toate secţiile sînt înzestrate cu puncte de comandă şi înregistrare automată.

...Ţiţeiul venit prin conductele magistrale din schelele petrolifere este pompat în instalaţiile de desalinare electrică, de unde, curăţit de impurităţi pînă la o proporţie mai mică de 0,01 la sută sare, este supus prelucrării în instalaţiile de distilaţie primară şi secundară. In aceste instalaţii, precum şi în cele de cracare, din ţiţei urmează să se extragă prin cele mai moderne procedee tehnice benzină cu cifre octanice superioare — care utilizată la motoarele cu explozie le va mări puterea, reducîndu-le în acelaşi timp consumul — petrol special, motorină, păcură şi o întreagă gamă de alte produse petrolifere. In cea mai mare rafinărie de petrol din ţara noastră, muncitorilor le sînt asigurate cele mai bune condiţii de lucru. Pe lîngă utilajele şi aparatele care înlocuiesc eforturile fizice, secţiile rafinăriei sînt prevăzute cu ventilatoare şi instalaţii de condiţionare a aerului. Halele au ferestre mari, luminoase. Laboratoarele sînt îmbrăcate în faianţă albă. Fiecare sector are baie proprie.

In aceste zile, pe şantier s-a făcut bilanţul muncii din prima, dar şi din cea mai grea etapă a construcţiei. Cu respect şi admiraţie sînt rostite numele betonistului Ion Chetreanu, mecanicului Petre David, dulgherului Iosif Firnoagă şi inginerului Nicolae Bujor de la întreprinderea 1 construcţii din cadrul Trustului de construcţii rafinării, numele şefilor de echipă Gh. Dănilă şi Tănase Moldoveanu, al brigadierului Ion Mihăilă şi al maistrului Ştefan Klein de la Intreprinderea 5 montaje din cadrul aceluiaşi trust. Un aport însemnat l-au adus şi constructorii întreprinderii 136 construcţii a Trustului 13 construcţii, din rîndul cărora s-au evidenţiat membrii brigăzilor conduse de Stan Popa, Ion Teodorescu şi Enache Stefcu, maistrul electrician Samuel Schneider, inginerul şef Friedrich Teutsch şi alţii.

De această mare construcţie sînt legate şi numele proiectanţilor Institutului de proiectări a rafinăriei din Ploieşti, care au adaptat în mod creator proiectele sovietice la caracteristicile ţiţeiurilor din ţara noastră.

Pentru rafinori ca şi pentru cei de la centrala de termoficare şi de la combinatul petrochimic, statul democrat-popular construieşte un adevărat oraş muncitoresc. Primele 171 de apartamente au şi fost date în folosinţă.

Intrarea parţială în funcţiune a rafinăriei nr. 10 din Moldova se înscrie ca una dintre primele şi cele mai însemnate realizări ale poporului nostru muncitor în cel de al doilea plan cincinal.

(Agerpres)

La gospodăria de stat Bucium din regiunea Iaşi recoltatul griului se desfăşoară cu intensitate. In urma secerătorilor, tînăra Maria Ciobanu cîntăreşte fiecare snop în braţe şi apoi îl aşează în clăi. Sînt grei snopii — mărturie a unei recolte bogate.

Spectacol de gală dat de Ansamblul de cîntece şi dansuri al Armatei populare mongole

Vineri seara a avut loc în sala Teatrului C.C.S. un spectacol de gală dat de Ansamblul de cîntece şi dansuri al Armatei Populare din Republica Populară Mongolă.

La spectacol au asistat tovarăşii: I. Chişinevschi, Al. Drăghici, Al. Moghioroş, D. Coliu, L. Sălăjan, Şt. Voitec, M. Gavriliuc, Gh. Stoica, S. Toma, Ghizela Vass, P. Constantinescu-Iaşi, C. Teodoru, F. Gheltz, Şt. Cleja, T. Rudenco, O. Livezeanu, I. Bogdan, oameni ai artei şi culturii, reprezentanţi ai organizaţiilor obşteşti, conducători şi membri ai ansamblurilor artistice din Capitală.

Au participat de asemenea reprezentanţi ai unor misiuni diplomatice acreditate la Bucureşti.

Spectacolul Ansamblului de cîntece şi dansuri al armatei populare Mongole este un mesaj artistic din îndepărtata Mongolie adresat poporului romîn; un mesaj original care transpune pe spectator în atmosfera de muncă şi voie bună ce însufleţeşte astăzi poporul frate de la poalele munţilor Altai.

Artiştii mongoli vorbesc spectatorilor în cîntecele şi dansurile lor despre natura frumoasă a patriei, („Cele patru anotimpuri ale anului", „Slavă Altaiului"), despre trecutul milenar („Vechi dans de ceremonii"), despre lupta revoluţionară a poporului mongol şi despre viaţa de azi şi avîntul construcţiei paşnice („Drumul de oţel", „Steagul Roşu", „Cîntec despre patrie").

Spectacolul s-a bucurat de succes.

(Agerpres)

O ÎNTÎMPLARE la sediul comandamentului

Era un fapt, desigur, puţin obişnuit. Aici, la sediul comandamentului U.T.M. de pe şantierul tineretului de la Iaşi, unde oamenii îşi spun deschis cuvîntul şi discută fără ezitare, stă acum o persoană căreia îi vine greu să vorbească: e Maria Odageru, o femeie cu privirea blajină, trecută de mult de prima tinereţe. După felul cum stă pironită locului, încurcată, ghiceşti lesne că are ceva pe suflet...

— Rogu-vă, începu femeia să vorbească, să-l primiţi înapoi pe şantier pe fiul meu, Mircea.

— Pe Mircea Odageru? Ei, nu-i o treabă atît de uşoară — răspunde tov. Cozma, din comandament. Noi avem nevoie aici de tineri serioşi, cu răspundere şi nu din acei care după cîteva zile de lucru îşi iau tălpăşiţa.

Maria Odageru se lasă greu pe un scaun.

— E adevărat, vorbi femeia, printre suspine, trădîndu-şi tot zbuciumul ei sufletesc. Pe şantier e nevoie de tineri, unul şi unul... şi băiatul meu e bun... şi e tînăr, n-are decît 17 ani... v-o spune doar mama lui... şi Dvs. trebuie să-l ajutaţi, că dacă a plecat de pe şantier n-a plecat atît din vina lui...

Şi femeia, cu ochii înlăcrămaţi, începu să povestească. Pe aceeaşi stradă pe care locuieşte ea, la Iaşi, stă şi căruţaşul Marin, om fără scrupule, înrăit pînă-n măduva oaselor, care i-a turnat lui Mircea verzi şi uscate despre şantier, convingîndu-l să lepede haina de brigadier. Mircea s-a lăsat uşor ademenit de vorbele duşmănoase ale cărăuşului şi a intrat în serviciul acestuia. Dar, numai după vreo cîteva zile, dîndu-şi seama pe ce mîini a încăput, a început să-l mustre conştiinţa.

— Mai am încă patru copii, continuă Maria Odageru. Unul e miner la Petroşani, fiică-mea e ţesătoare fruntaşă, toţi sînt gospodari la casele lor. Vreau să-l văd şi pe Mircea om, de aceea rogu-vă să-l primiţi înapoi pe şantier.

Tov. Cozma rămîne îngîndurat. Mircea Odageru, cît timp a lucrat pe şantier, a fost un brigadier bun. Şi, aşa, deodată, ca din senin, i-a venit să plece. Acum cunoaşte motivele...

— Bine, îl primim înapoi!

Mariei Odageru i se luase acum o piatră de pe inimă. Iese cu paşi repezi din camera scundă a comandamentului şi peste cîteva clipe se întoarce cu Mircea. In ochii tînărului era un amestec de ruşine şi bucurie. Strînge cu putere mîna tovarăşului Cozma.

— Voi deveni un brigadier destoinic!

Reintrînd în marea familie a brigadierilor, Mircea Odageru va trebui să dovedească prin fapte că merită cinstea de a lucra pe şantierul tineretului de la Iaşi.

I. AGHINEI
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Iaşi

Dispoziţii şi dezamăgire

Ce bucurie pe capul lui Mitu! Aproape că nici nu-i vine să creadă. Dacă n-ar fi lîngă instructoarea superioară ar sări de bucurie tocmai colo, sus pe gard şi ar striga să audă tot satul: „Plec în tabărăăă!"

„Unde o fi tabăra asta? se întrebă el. Dincolo de Bucureşti? Dacă-i dincolo de Bucureşti, atunci văd şi Bucureştiul!"

— Tovarăşă instructoare, mă pot duce acasă?

— Du-te, Bădescule.

Mitu plecă de la şcoală mai mult fugind. Mergea cu picioarele desculţe prin mijlocul uliţei, fără să se ferească de nici o piatră. Nici de cîini nu se mai ferea acum. Cîinele lui Bogasieru, care muşcase alaltăseară pe Violeta de picior, sta întins în praf şi Mitu habar n-avea. Trecu pe lîngă el aproape să-l lovească cu picioarele peste bot. In faţa casei sale, Mitu se opri: cum să-i spună mamei? Ar vrea s-o facă să se bucure cît mai mult. Mai mult chiar şi decît el. Să-i spună direct sau pe ocolite? Mai bine pe ocolite. Cînd spui direct, nici nu ştii ce să faci mai întîi: să te bucuri sau să te întrebi dacă-i adevărat? Mitu are dreptate. El ştie asta mai bine ca toţi. Astăzi, la adunarea pionierilor, nici nu se gîndise ce-l aşteaptă. — „Tovarăşi, ni s-au repartizat cinci locuri pentru tabăra de vară. Pe cine propuneţi?"

Mitu tresări, Bogasieru Nicolae, cel care are cîine rău, stătea în picioare şi-l propunea pe el.

— Vreau să plece în tabără pionierul Bădescu Dumitru. Aşa a zis.

Instructoarea s-a ridicat de la masă, a privit pionierii şi i-a întrebat: „Cine este pentru ca pionierul Bădescu Dumitru să plece în tabăra centrală?" Toţi pionierii au fost de acord.

Acum, la poartă, Mitu se gîndeşte să-i spună mamei că pleacă numai pînă la Vlădaia, apoi să lungească drumul pînă la Vînju Mare. Aici să se oprească şi s-o întrebe pe ea dacă taberele centrale sînt dincolo de Bucureşti sau nu. Dacă sînt dincolo de Bucureşti atunci lui îi pare mai bine. Vede şi Bucureştiul. Şi nu numai Bucureştiul. Sînt atîtea oraşe încolo, la vale, pe linia Craiovei! Mitu-şi aduse aminte cum se întrecea, la şcoală, cu copiii să spună fiecare cine a văzut mai multe sate şi oraşe în viaţa lui. In sate, Mitu întrecea pe mulţi dintre ei, dar în oraşe rămînea aproape totdeauna ultimul. Nu fusese decît o dată la Turnu Severin şi de cîteva ori la Vînju-Mare. Uneori, însă, copiii nu-i recunoşteau Vînju Mare ca fiind oraş, (ce dacă are trotuar?), şi Mitu rămînea să se laude numai cu Turnu Severin. După ce va veni din tabără n-are să-l mai întreacă nimeni. N-are să-l întreacă nici pe el, nici pe Fruntelată şi nici pe Săftoiu, cu care pleacă împreună.

...Cînd a aflat că copilul ei pleacă în tabără, pe lîngă bucurie, Constanţa Bădescu s-a şi îngrijorat. Tabăra trebuie să fie aproape ca un oraş. Au să vină acolo copii din toată ţara şi copilul ei nu-i îmbrăcat ca lumea. Copilul lui Fruntelată are un costum de ţi-e mai mare dragul. Ar trebui să-i facă şi ea un costumaş cu banii care-i are şi ce nu-i ajunge să mai ia de la frate-său şi să-i cumpere şi o pereche de sandale. Tenişii nu-s prea buni acolo. Aici poţi să-i încalţi la orice serbare vrei, dar în tabără e altceva. Şi nişte cămăşuţe ar trebui să-i mai facă, să aibă totdeauna curate. O să-i găsească o valijoară pe la cumnatul său Bivolaru şi toate vor sta acolo ca în dulap. Incolo, să fie sănătos. Are să-i facă o pîine frumoasă, îi taie şi un pui; mere să culeagă şi el că sînt, să nu le ducă dorul. Bine că nu pleacă singur.

— Cînd trebuie să plecaţi, Mitule?

— Poimîine seară, mamă.

In cele două zile care au rămas pentru pregătire, mama lui Mitu n-a ştiut ce-i odihna. A cumpărat stofă de la cooperativă, a dus-o la croitor să i-o coasă fuga, s-a repezit apoi pînă-n Pleniţa la frate-său de unde a mai luat bani pentru sandale şi în seara plecării lui Mitu, tot ce şi-a plănuit era pregătit întocmai. Rămînea acum să vină un camion de la gospodăria de stat

(Urmare în pag. 3-a)

De cîteva săptămîni — în fiecare duminică — sute de tineri şi tinere, la chemarea Comitetului orăşenesc U.T.M., muncesc voluntar pe şantierul tineretului Iaşi-Prut.

In fotografie: un grup de tineri încarcă balast într-un camion, descongestionînd rampa de descărcare.

Deschiderea unei expoziţii de artă plastică

Vineri la amiază a avut loc în sala „Nicolae Cristea" din Capitală deschiderea unei expoziţii colective de artă organizată de Uniunea Artiştilor Plastici din R.P.R.

Au participat numeroşi artişti plastici, critici de artă, absolvenţi şi studenţi ai Institutului de Arte Plastice „N. Grigorescu".

Expoziţia cuprinde lucrări de pictură şi grafică ale artiştilor Constantin Dipşo, Maria Manolescu şi Petre Malovăţu. Cele 120 de lucrări expuse reprezintă flori, peisaje, scene de muncă, portrete, compoziţii.

Expoziţia rămîne deschisă pînă la 24 august.

(Agerpres)

Cărbune peste plan

Buna organizare a muncii ajută pe mineri să obţină rezultate frumoase în cinstea „Zilei Minerului" şi a zilei de 23 August. Lichidînd rămînerea în urmă din primele luni ale anului minerii de la Lupeni şi-au luat angajamentul să depăşească pînă la 23 august cu 5.000 tone de cărbune cocsificabil, planul anual de producţie. Pînă acum ei au realizat mai mult de jumătate din angajamentul luat. Fruntaş este sectorul V.-Sud care şi-a întrecut planul de producţie pe luna iulie cu 11,4 la sută.

Ca să dea tot mai mult cărbune peste plan, minerii de la Vulcan organizează în această perioadă „zile de producţie mărită". Minerii din sectoarele 4 şi 3 au realizat cele mai mari depăşiri de plan, o contribuţie însemnată la obţinerea acestor succese au adus brigăzile conduse de Emeric Csiki, Gh. Drob şi altele.

La Aninoasa brigăzile conduse de Petre Borodi şi Cristea Miron au depăşit fiecare planul de producţie pe luna iulie cu 1.000—1.500 tone de cărbune.

INTERVIU cu oaspeţii noştri

O problemă la ordinea zilei:

Cooperarea internaţională studenţească

Am poposit din nou printre oaspeţii noştri, participanţi la tabăra de la Timiş: continuăm interviul. Problema pusă în discuţie — cooperarea internaţională studenţească — a suscitat interesul celor prezenţi.

Primii noştri interlocutori au fost doi studenţi polonezi: Janina Kamienska şi Alfred Plecka. Amîndoi vorbesc limba franceză în mod ireproşabil. Atunci cînd le-am comunicat această constatare, ei au zîmbit. Janina ne-a replicat:

— E normal să cunoaştem bine franceza din moment ce atît eu cît şi Alfred ne-am născut în Franţa şi am trăit pînă acum cîţiva ani în această ţară. Dorul de patria părinţilor noştri ne-a readus în Polonia.

De astă dată vorbeşte Alfred, răspunzînd întrebării iniţiale.

— Insăşi tabăra de la Timiş care a reunit studenţi din mai multe ţări socialiste şi capitaliste este o dovadă a posibilităţilor de colaborare internaţională a studenţilor. Desigur, această tabără nu este decît unul din mijloacele ce ne stau la îndemînă pentru a realiza o apropiere între studenţii din diferite ţări. Căi pentru această apropiere sînt numeroase. Studenţii polonezi, ca şi studenţii de pretutindeni, sînt dornici de a călători şi de a cunoaşte pe tinerii din alte ţări.

Intervine Janina:

— Cîteva exemple care cred că sînt concludente. Intre studenţii polonezi şi cei francezi s-a stabilit un schimb reciproc de delegaţii. Studenţii polonezi au fost în ultima vreme în U.R.S.S., Bulgaria, Republica Democrată Germană, Ungaria şi Grecia. In regiuni pitoreşti ale patriei noastre au fost şi vor fi organizate tabere internaţionale studenţeşti.

E rîndul lui Jorge Rivadeneyra, vicepreşedinte al Federaţiei Studenţilor din Ecuador, să-şi spună părerea în problema colaborării între studenţii lumii şi mai ales asupra colaborării între studenţii sud-americani.

— Federaţia noastră este una din puţinele organizaţii studenţeşti din America Latină afiliată la U.I.S. Aceasta pune în faţa noastră problema unor stăruitoare eforturi pentru a contribui la apropierea diferitelor organizaţii studenţeşti. Pregătirile pentru apropiatul Congres Mondial Studenţesc de la Praga le desfăşurăm tocmai sub semnul acestor eforturi. Delegaţia care va participa la Congres are mandatul de a susţine un plan de acţiune menit să realizeze cooperarea cu organizaţiile care nu sînt încadrate în U.I.S. Sîntem conştienţi de faptul că această cooperare este imposibilă fără eliminarea unor atitudini sectare din partea noastră. Trebuie să ne unim în lupta pentru realizarea celor mai fierbinţi năzuinţe ale generaţiei noastre.

Il întrebăm pe studentul ecuadorian:

— S-au realizat progrese în Ecuador pe drumul unităţii studenţeşti?

— Fără îndoială. Studenţii s-au unit, dincolo de convingerile politice, în lupta împotriva pactului militar Ecuador-S.U.A. In apărarea culturii naţionale împotriva influenţelor imperialiste, au iniţiat acţiuni comune Federaţia Studenţilor din Ecuador, Asociaţia studenţilor de la Politehnică, Federaţia studenţilor din şcolile secundare, Asociaţia studenţilor catolici şi organizaţia studenţească feminină. O platformă comună de luptă a constituit-o şi revendicarea cu privire la scăderea preţurilor la materialele didactice.

Fotoreporterul i-a surprins pe oaspeţii noştri la masă

Cu Hun-Tao am vorbit pe romîneşte. E drept, unele cuvinte nu le rostea prea corect. Faptul este explicabil: Hun-Tao este de cîtva timp la noi în ţară, pregătindu-se pentru aspirantură la Facultatea de medicină. Cîteva din zilele vacanţei de vară şi le-a petrecut în tabăra de la Timiş.

— Cît de mare e dorinţa de colaborare a studenţilor a dovedit-o succesul conferinţei de la Bandung a studenţilor din ţările Asiei şi Africii. O asemenea conferinţă n-a mai cunoscut istoria. Această conferinţă a dovedit că mai presus de divergenţele determinate de anumite concepţii politice, există temeiuri puternice pentru o trainică unitate studenţească. La Bandung, reprezentanţii studenţilor din ţările ce au fost odinioară coloniale sau ce mai trăiesc încă sub dominaţie colonialistă, au dat un exemplu grăitor al posibilităţii realizării unei colaborări a diferitelor mişcări studenţeşti în spiritul ideilor coexistenţei paşnice.

Studentul britanic Malcolm Clarke ne expune punctul său de vedere:

— Uniunea Studenţilor Britanici nu este membră a U.I.S., ci a C.O.S.E.C., organizaţie care, după părerea mea, se preocupă de îmbunătăţirea vieţii studenţilor. Divergenţele actuale nu exclud posibilitatea ca în următorii ani colaborarea internaţională studenţească să se îmbunătăţească. Studenţii cu cît se întîlnesc mai mult se pot înţelege mai bine. Eu doresc o asemenea înţelegere. Apropierea dintre diferitele organizaţii naţionale de studenţi este necesară şi posibilă. Dar, aceasta nu depinde numai de studenţi, ci şi de atitudinea conducătorilor diferitelor state.

— Sper că unitatea mondială studenţească se va realiza în ciuda actualelor divergenţe politice.

Acesta este răspunsul lui Jean Paul Marin, student francez, la întrebarea noastră. Este opinia unui tînăr catolic care afirmă că doreşte să stea departe de disputele politice.

Cu Belarbi Abdelkader, student algerian, am stat de vorbă ceva mai mult. El ne-a declarat:

— In momentul de faţă este dificil de a se realiza o unitate organică între diferitele mişcări studenţeşti internaţionale. Este posibilă însă colaborarea în diferite domenii mai mult sau mai puţin restrînse. Această colaborare se poate înfăptui mai ales pe plan naţional. Prin aceasta nu se exclude contribuţia celor două organizaţii mondiale — U.I.S. şi C.O.S.E.C. Cred că, în prezent, trebuie depăşită faza „amorului propriu". Conferinţele de la Bandung şi Montevideo au arătat ca se poate păşi spre reglementarea problemei colaborării. Dar, repet, un rol important îl au organizaţiile naţionale. Independent de evoluţia evenimentelor internaţionale, studenţii trebuie să colaboreze, lichidînd treptat divergenţele care-i despart. Vreau să fie clar: U.I.S., cu mici greşeli, a făcut lucruri remarcabile în direcţia colaborării internaţionale studenţeşti.

Interviul nostru a luat sfîrşit. Concluziile sînt limpezi: colaborarea studenţească pe plan mondial este o problemă la ordinea zilei.

EDGARD OBERST
DUMITRU MIHAIL

Maiştrii adîncului

Noaptea, maistrul scafandru Iliescu n-a putut să închidă ochii. Se frămînta mereu cu gîndul: cum îi va reuşi operaţiunea? Oamenii erau tineri, pînă acum făcuse cu ei numai exerciţii. De data asta era vorba de o misiune adevărată. Dar avea încredere deplină în voinţa lor; îi ştia băieţi sîrguincioşi. Vor munci cu tragere de inimă şi cu siguranţă că vor izbuti...

★

Legănîndu-se uşor pe crestele valurilor, bacul scafandrilor înainta spre locul unde se scufundase motopompa. In urma lui, la mică distanţă una de alta, două bărci mari despicau valurile, remorcate cu un cablu de bac. Aerul era aproape liniştit şi dacă n-ar fi fost hula de fund care să răscolească marea, totul ar fi semănat cu o plimbare de plăcere.

Maistrul Iliescu se pregătise pentru o căutare îndelungată, iar cînd cele două bărci începură să tîrască un lanţ greu pe fundul mării, pentru a „pipăi" terenul unde căzuse motopompa, doi scafandri începură să se pregătească de scufundare.

Se auzi o fluierătură, semn că lanţul tîrît pe fund sau traina, cum îi spun scafandrii, se poticnise de un obiect aflat pe fund. Bacul se întoarse şi ajungînd deasupra locului cu pricina se opriră maşinile şi unul din scafandri începu să coboare cu atenţie. La suprafaţă, maistrul scafandru şedea atent lîngă scară ţinînd într-o mînă cablul de semnalizare. Aştepta oarecum emoţionat rezultatul primei coborîri. Simţi deodată patru smucituri ale cablului. „Ies afară"! înseamnă asta în limbajul scafandrilor. Smucind şi el de patru ori în semn că a înţeles, începu să tragă încet de cablu. Cînd chipul cartnicului major Moraru se ivi de după geamul gros de la cască, maistrul îl întrebă cu nerăbdare:

— Ce este?

— Nimic. Era un colţ de stîncă — răspunse decepţionat Moraru.

Şi bărcile îşi continuau drumul, tîrînd după ele lanţul greu care parcă ara fundul mării. Un nou semnal, o nouă scufundare. Şi de data aceasta scafandrul s-a întors fără succes: la fund era o ancoră mare, model vechi, pe jumătate mîncată de rugină şi îngropată în nisip.

A treia oară, însuşi maistrul se pregăti de scufundare, lăsînd pe celălalt scafandru să se odihnească. Cînd ieşi la suprafaţă, imediat ce-i desfăcură geamul căştii, Iliescu strigă:

— Morarule, pregăteşte-te imediat şi vino cu mine. Luăm două cabluri ca să legăm bine pompa. Pregătiţi gruiul pentru ridicare!

In cîteva minute, cei doi scafandri dispărură spre fundul apei. Pavilionul bacului flutura mîndru şi vesel parcă, împrumutînd bucuria de pe feţele oamenilor care învinseseră şi de data aceasta...

Motopompa fusese găsită.

I. ARAMA

„Om la apă la babord!"

Marinarul care a observat primul „căderea" omului la apă, dă alarma, apoi aruncă un colac de salvare cît mai aproape de locul căderii. Urmează manevra obişnuită, curba lui Butakov.

Fotograful a surprins pe unul din matrozi aruncînd colacul de salvare la unul din exerciţiile de „om la apă".

NICUȚĂ TĂNASE

DERBEDEII

—FRAGMENTE—

Acțiunea povestirii „Derbedeii" a tînărului scriitor Nicuță Tănase se petrece în perioada anilor 1946—1950. In centrul atenției autorului stă problema reeducării elementelor declasate — cei numiți „derbedei" — tineri crescuți de vechiul regim cărora realitățile acestor ani le-a deschis posibilitatea unei noi înțelegeri a vieții.

Eroul principal, Marin Răduș, fugit dintr-o mahala a Bucureștiului, nimerește la Hunedoara, oraș transformat într-un adevărat șantier industrial. Tînăr cu multe calități, dar pe care s-au exercitat în același timp influențe nesănătoase, Răduș face cunoștință aici cu alți „derbedei" — oameni ca și el, cu un fond sufletesc cinstit dar avînd vicii asemănătoare. În focul muncii dure de la furnalele pe atunci nemecanizate ale Hunedoarei, acești tineri, educați de comuniști, reușesc, încet, încet să se transforme.

In fragmentele publicate în acest număr prezentăm intrarea lui Răduș — sosit proaspăt din București — în „cabana șmecheroșilor" și un episod din munca la furnale.

„Cabana șmecheroșilor"

Deși nu urcă, trenul Simeria-Hunedoara merge de parcă e împiedicat.

— Ce-are, mă nene, trenu' ăsta de s-a lenevit așa? întreabă Răduș pe unul cu șapcă de ceferist, care stă lîngă el pe coridor.

— Păi ăsta-i tren mixt, răspunde omul plictisit.

— Adică cum mixt? Duce și bărbați și femei?

Ceferistului se pare că nu prea-i arde de glumă. Il măsoară pe Răduș și zice în silă:

— Duce și șmecheri ca dumneata, și duce și material pentru uzină. Asta înseamnă mixt.

Răduș nu ia în seamă răutatea cu care i s-a răspuns. Și iar întrebă ceva:

— Hunedoara a cîta e?

Ceferistul crede că băiatul se interesează a cîta în clasament e echipa Hunedoarei. Cum nu vrea să se întindă la vorbă cu un pisălog dă din umeri, își ia felinarul de fînar și lădița de mîncare și pornește de-a lungul coridorului.

„E scrintit la bilă!" îl iartă Răduș și dă să întrebe pe altcineva. Dar între timp mai toți călătorii s-au ridicat. Se pregătesc de coborîre. Răduș își pune lădița pe umăr și se duce spre coada vagonului. E în ultimul vagon. De afară, de pe scări, se uită lung înainte, să vadă gara. Departe, în fața sînt niște clădiri scunde, slab luminate. Mai sus, ca pe un deal, sclipesc mii de becuri. Intr-un loc se văd tremurînd limbi de foc, mari de parcă ar arde șire întregi de paie.

„Aia trebuie să fie uzina" își zice Răduș și inima i se strînge nici el nu știe de ce.

Trenul s-a oprit. Cineva din spate îl înghiontește:

— Ce faci? Nu te dai jos?

Răduș coboară. Prin apropiere nu se vede nici o clădire mai acătării. Altfel și-a închipuit el Hunedoara.

— Asta-i Hunedoara? întreabă pe cineva ca să se convingă.

— Hunedoara.

— Cantonul nostru e mai mare decît gara asta, spune Răduș.

A vorbit în vînt, că nu-l ascultă nimeni. Pornește de-a lungul liniei spre clădirile slab luminate care se văd în față. Trece pe lîngă o cocioabă de scînduri ridicată pe bîrne. Deasupra ușii, Răduș citește: „Magazie de tranzit".

De-o parte și de alta a liniei, pe cîteva sute de metri, sînt înșirate fel de fel de materiale, saci cu ciment acoperiți cu carton, grămezi de cărămizi, mașini-unelte. Peste tot se văd movile de cocs și minereu. Chiar în fața gării, dincolo de încrucișările liniilor, sînt mormane de fier vechi, de zece ori mai mari decît casa. Pînă și între linii s-au descărcat grămezi de piatră de var. In harababura asta, gara mică și murdară i se pare lui Răduș ceva aruncat în neștire.

Lumina slabă a cîtorva becuri lasă să se vadă cum atîrnă de pereții coșcoviți hîrtii decolorate — cîndva au fost roșii și scria ceva pe ele. Lozincile mai noi sînt toate cu „Votați soarele". Chiar în mijlocul peronului gării cineva a desenat cu var un soare uriaș și strîmb, cu raze prea scurte. Călătorii trec încoace și încolo peste el.

Numai un băiețandru a încremenit chiar în centrul cercului și de acolo îi trece în revistă pe cei care au coborît. Il vede pe Răduș căscînd gura spre oraș. Se duce lîngă el.

— Ai venit la lucru?

— Da, răspunde Răduș. Se găsește?

— Cît vrei. Brațe să ai.

Răduș îl înjură pe voinicul din tren.

Băiețandrul se uită la freza lui Răduș. Il măsoară din priviri:

— Bucureștean?

— Bucureștean!

— Eu sînt ploeștean, pricepi? Am fost și în București. Am stat vreo trei ani. Hamal în Obor. Sînt ca și bucureștean. Am și o tușe acolo. Pe Pieptănari. E măritată cu un vatman. Pricepi?... Femeie rea, tuși-mea... Zice că n-o să iasă nimic din mine. Că n-o să fie nimic de capul meu, zice că e păcat de pîinea care o mănînc. Asta fiindcă i-am stricat mașina de cusut și p-ormă i-a dispărut și ceasul de masă. Zice că sînt hoț. A trăit atîta timp în București și-i ca o cizmă, pricepi?... Nu te uita așa la mine că ceasul nu i l-am furat eu! Eu nu sînt mîrlan, sînt orășan! Chiar din Ploești, din oraș.

Pe Răduș nu-l interesează. Poate să fie orice. Numai să știe să-i spună unde să se ducă să ceară de lucru.

— Eu în fiecare seară vin în gară, pricepi? îi dă înainte băiețandrul din Ploești. Vreau să aflu ce mai e nou. Și am ș-o gagică la Simeria. Mereu o conduc pînă-n gară. Ai fost pe-aici?

— Nu!

— N-ai unde dormi. Așa e?

— N-am.

— Frățioare, nici o grijă! Dormi cu mine. Pricepi? Stiu ce-nseamnă să n-ai unde dormi!... Păduchi ai? Nu-ți fie rușine. Și eu am fost ca tine! Pricepi? Am scăpat de ei.

— Cum o să am păduchi?

— Cum o să ai!? Uite-așa, bine! Noi am scăpat de ei cu De-de-te... Te duc la noi la cabană. Cabana șmecherilor. Acolo stau. In dormitorul ăsta sînt numai băieți de-ai noștri. Bucureșteni, nu mîrlani. Stai, frățioare, să-ți ajut eu la cufăr. — E greu?

— Nu-i greu. Cabana e în oraș?

— Nu, frate! Colo! Ploeșteanu arată spre furnalele care scot flăcări și fumegă într-una — Nu e voie să duci pe nimeni acolo, pînă nu-i face formele de angajare. Dar n-o să zică nimeni nimic, dacă vii cu mine. Pe paznic îl duc eu! Ii spun că-mi ești văr. E tolomac! Se pune cu mine? Trei ani am stat în București! Pricepi?

Răduș se uită buimac spre flăcările uriașe de de-asupra furnalelor.

— Alea-s osemeurile, face pe atot-știutorul fostul hamal din Obor. Alimentează cuptorul cu fier vechi. Și de la Bulturi se văd flăcări.

Ca artificiile sar scînteile. Toată Hunedoara e acoperită de fum. Ca norii s-a îngrămădit fumul de-asupra Hunedoarei. Parcă stă să plouă.

— Pe-aici, frățioare. Uite, colo e Bataga. Așa e că nu știi ce e Bataga? — La Bataga se depozitează zgura de la furnale. Pricepi?

— Pricep.

— Vezi să nu te-mpiedici! Incet! Vino după mine.

Se strecoară amîndoi printre munții de fier vechi. Urcă și coboară peste grămezi de calcar, de cocs, de siderită. Pe-aici e o potecă mai de-a dreptul.

— Cum te chiamă, frățioare?

— Marin Răduș.

— Pe mine, Morhan. Toți îmi spun „Ploeșteanu". Atît. „Ploeșteanu". Pricepi? Nici ploeștenii nu sînt mai fraieri decît bucureștenii.

Au ajuns la cabană. Pe locul viran din fața tinerii au făcut focuri. Unii perpelesc la flacără bucăți de slănină sau fac mămăligă, alții spală rufe. Paznicul s-a așezat și el la foc și ascultă o poveste. Haial paznic! Dar ce să păzească aici?

— Asta-i cabana noastră! face mîndru Ploeșteanu și-l trage pe Răduș după el. Hai cu mine!

In cabană, urcat în vîrful patului, unul cu o bască pe vîrful capului și descheiat la toți nasturii de la cămașă amestecă niște cărți de joc. Cum aude ușa, duce mîna cu cărțile la spate.

— Fă cărțile, frățioare. Nu te speria. E de-al nostru. L-am cules din gară. — Și spre Răduș: — Asta-i Jan șoferul.

Jan șoferul amestecă mai departe cărțile. In jurul lui vreo șase inși, unii în salopete, alții în chiloți și maiou, așteaptă să facă grămezile. Se joacă copcica. Se joacă pe bani. A ieșit asul. Jan șoferul ia banii de pe cărți.

— Amestecă-le mai bine.

Jan le amestecă. Iar face grămezi.

Inăuntru e un miros greu de D.D.T Paturile sînt îmbîcsite de D.D.T. Din saltele rupte paiele s-au revărsat peste cearceafurile năclăite de ulei. La capul fiecărui pat, lîngă pernele fără fețe e cîte un cufăr. In cabană sînt și niște dulapuri. Dar nici unul n-are uși. Se văd hainele unsuroase agățate în ele. Pe masă e pusă o oglindă spartă și o găleată cu apă de a cărei toartă e legată cu lănțișor o cană. Un tînăr care pînă acuma a scris ceva pe colțul mesei, cu o carte alături strigă de-odată:

— Liniște! Ia fiți atenți aici!

Se face liniște. Jucătorii de cărți se potolesc și ei. Răduș se așează pe lădița lui și ascultă.

Tînărul ia bucata de hîrtie și arată la toată lumea trandafirul pe care l-a desenat într-un colț. Pe urmă citește:

„Iubita mea, mult iubita mea, am făcut fel de fel de cunoștințe, însă n-am găsit încă, n-am găsit o altă fată să-mi placă. Tu, numai tu ești icoana zilelor mele. Cînd văd mărginirea în care sînt cercuite puterile active și scrutătoare ale omului; cînd văd că toată activitatea are drept țel numai de a procura mulțămirea nevoilor care — la rîndul lor — n-au nici un alt scop de cît să lungească sărmana viață și apoi că toată liniștea în privința unor anumite puncte de cercetat — e numai o resemnare visătoare... Ce mai, draga mea, te iubesc. Mă întorc în mine însumi, și găsesc o lume nouă. Iarăși mai mult ca presimțire și dorință nelămurită, de cît ca descriere și forță vie. Și atunci, totul plutește pe dinaintea simțurilor mele și eu îmi port iar visul zîmbitor spre tine... Și ca atare vino mîine seară în spatele cantinei, după ce termini de servit. Te aștept pînă la unspe jumate. Ah, cum mă trec fiorii prin toate vinele cînd degetul meu atinge din nebăgare de seamă pe al tău, atunci cînd tu îmi torni cafea în cană. Ce-i o lanternă magică fără lumină? Abia te-apuci să pui o lămpiță înăuntru, și-ți apar icoanele cele mai variate. Vino diseară și cu Profira. E îndrăgostit Neagu Mircea profund de ea. Veniți? Sper c-o să veniți... Rătăcirea și întunericul sufletului meu se-mprăștie și respir mai liber!... Dacă poți adu și niște pîine. Rămîi cu bine scumpa mea, rămîi cu bine, cerul să te binecuvînteze. Rămîi cu bine pînă mîine seară. Nu uita, în spatele cantinei la ora unspe jumate. Al tău și numai al tău, Costică Bucătaru — furnalist". — Hei, ce ziceți? O să vină mîine seară?

— Vine!

— Mă, da' deșteaptă scrisoare!

— E din capu-tău?

— Aiurea. Le-am luat din cartea asta și-am mai pus și de la mine.

Așezat pe patul lui, de lîngă al lui Jan șoferul, o matahală de om, Ioniță Bozolan, ghiftar la furnale, îi explică lui Jan cum vede el viața.

— Tîmpitul ăsta de Bucătaru acum cîteva seri i-a scris altei fete, și tot prostii de-astea. Azi e cu una, mîine cu alta. Nu e bine așa frățioare. Mie îmi place să fie omul, om! Cum am învățat de la tata! Să-ți cauți femeia care te potrivești cu ea, s-o duci la primărie, la popă, și pe urmă să ai casa ta. Să ai patul tău, masa ta, să-ți pui toamna butoiul cu varză, borcanele cu murături, să ai cartofi în beci, ceapă, fasole. Așa am pomenit de la tata, dumnezeu să-l ierte.

Jan șoferul cască plictisit.

Ioniță Bozolan băgă de seamă și dă din mînă a lehamite. Se lungește pe patul care trozneste din pricina greutății lui. Ii face loc și lui Jan care se așează lîngă el și se apucă să-și dezlege șireturile de la bocanci.

Tocmai acum un derbedeu se găsește să arunce sub patul lui Bozolan un chiștoc de țigară. Pe urmă trimite printre dinți un scuipat chiar pe chiștocul aprins.

Bozolan sare pe pat și se repede la derbedeu:

— Dacă-ți dau una, te pupă mă-ta rece! De ce arunci, mă, la mine sub pat? De ce faci mă, murdărie la mine? Ia numaidecît țigara de-acolo! Dacă-ți place să stai în gunoi, aruncă la tine acolo, sub patul tău!

Derbedeul se execută numaidecît. Bozolan se urcă în pat și îi spune lui Jan:

— Mă uit la ăștia, parcă au crescut în grajduri... Și bea cîte unul de stinge. Tata n-a venit niciodată beat acasă... Cînd avea poftă de băutură aducea și bea cu noi.

— De ce a murit, mă, tac-tu?

— L-a călcat trenul. Era în camion cu mama. Veneau de la gară... Aveam camionul nostru. A lăsat cantonierul bariera și i-a prins trenul între bariere, s-au speriat caii și gata... au murit! Lui Bozolan i-au dat lacrimile. Schimbă vorba. — Ăștia zic că sînt șmecheri, vai de capul lor!

A început iar jocul. Costică Bucătaru a băgat scrisoarea într-un plic, după ce a mai desemnat o glastră cu flori în colțul celălalt și a pus și o amintire.

„Precum dintr-o scîntele
S-aprinde o clădire
Tot așa dintr-o gîndire
Se naște o iubire..."

A semnat și pe plic și a vîrît scrisoarea în buzunarul salopetei.

In afară de paturile suprapuse, de dulapuri și de masă, în dormitor mai sînt cîteva cuiere goale, o altă masă șubredă, niște scaune șontoroage. Pe jos, paie cîte vrei. E curat numai în dreptul patului în care doarme Bozolan și Jan șoferul. Intr-un colț cîteva brațe de lemne de foc. Sînt aici din timpul cînd se făcea focul. Peste ele hîrtii mototolite, unsuroase, din care ies la iveală fărîmituri de brînză, coji scorojite de mezeluri. Pe sub paturi, împrăștiate peste tot, sticle de vin golite, unele sparte, niște țoluri furate de la cine știe ce cîrciumă. Soba, care nu mai e de nici o trebuință acum, stă într-o rînă. Burlanele au ieșit unele dintr-altele. Stau suspendate în aer, legate de tavan cu sîrmă. Păianjenii au țesut pînze peste tot. S-au agățat în ele muște, fire de funingine. Dintr-un cufăr vine miros de mîncare acrită. A uitat cineva înăuntru un castron cu tocană. De murdărie și din pricina păienjenișului geamurile au devenit mate.

Ploeșteanu îi arată lui Răduș un pat din care atîrnă niște paie.

— O să dormi aici, frățioare. Asta-i patul lui Baba Ion. Lucrează de noapte. Dormi aici! Pricepi?

Costică Bucătaru se studiază un timp în oglindă și pe urmă, așa îmbrăcat, se lungește în patul de dedesubtul celui al lui Baba Ion.

Răduș privește patul murdar. Cum or putea dormi oamenii ăștia aici? Un bătrînel într-o salopetă mai curată, vecin de pat cu Răduș, se recomandă:

— Pîrșu, geamgiul uzinei.

— Marin Răduș.

Pătrău dă cu ochii de Jan șoferul. Il cheamă mai aproape:

— Tovarășe Jan, mașina dumitale e cea mai bine gospodărită. Ai fost și evidențiat. Unde dormi dumneata?

Jan arată un pat. Dacă nu pui la socoteală patul lui Bozolan, e cel mai arătos din dormitor: salteaua e cîrpită cu petece de stambă colorate și pătura e frumos îndoită.

— Aici dorm... Nu se poate ține curățenie aici, tovarășe Pătrău. Vorbeam și cu Bozolan. Vin murdari de la lucru, se trîntesc pe pat... S-au învățat așa...

— Orice învăț are și dezvăț.

Ploeșteanu s-a trîntit și el pe pat. Incepe să cînte un cîntec de ocnă.

De la Ploești la vale,
Se află o închisoare...

Pătrău ascultă cîntecul. Se duce lîngă Ploeșteanu și se așează pe marginea patului:

— Și-l știi bine? Grozav cîntec!

— Eu cîntecele le prind foarte repede, pricepi?

— Inseamnă că ai memorie bună.

Ilustrația de GION

— Ai o țigară?

Răduș scoate pachetul și îi dă o țigară.

— Dă bă, și mie o țigară, strigă unul din jucători.

Ii dă și lui. Se reped toți la pachet. Copcica continuă. Iar i-a ieșit asul lui Jan șoferul. Mereu îi iese asul. Jan șoferul face cărțile din nou. Ceilalți jucători sînt atenți cum amestecă. Unul îi cere cărțile și caută așii. Sînt în cărți toți patru. Se fac iar grămezi. Jan vrea să-și ridice grămada dar dinspre ușă se aude vocea Ploeșteanului:

— Șase! Șase!

Jucătorii se împrăștie imediat. Au aruncat o pătură peste bani și peste cărți. Pîrșu, geamgiul, începe să povestească ceva. Improvizează. Jan șoferul s-a lungit în pat. Se preface că vorbește în somn.

Au intrat Pătrău de la Comitetul de Partid, Ifrim de la sindicat și funcționarul de serviciu pe uzină. Fac controlul cabanei.

— Bună seara.

Cîțiva răspund. Unul scuipă printre dinți. Cineva, numai de-al dracului, a început să sforăie. Costică Bucătaru a scos scrisoarea din plic și o citește cu glas tare. O muscă s-a prins într-o plasă de păianjen și bîzîie cumplit. De sus își dă drumul pe un fir, un păianjen mare cît o lăcustă: se repede la pradă.

Pătrău vede pe jos o carte de joc. E un valet. Il ridică. Dă la o parte pătura de pe patul cel mai apropiat. Vede cărțile și banii.

— Cine a jucat?

Nici un răspuns. Acum sforăie mai mulți. Pătrău îi ia la rînd pe toți cei din cabană. Ciurel, un țigănuș, bucureștean și el de prin groapa Floreasca, a scos dintr-o ladă singura cravată din cabană, a lui Costică Bucătaru. Și-o aranjează la oglindă.

Pătrău îl îndeamnă:

— Cine a jucat?

Ciurel se uită la Pătrău cu nevinovăție.

— Ce să joace?

— Cărți.

— Nu știu. Acum am venit... Ce zici, tovarășe Pătrău mi-ar sta bine cu cravată?

Pătrău se face că n-aude.

— Cine a jucat? îl întreabă pe Ploeșteanu.

— Pe onoarea mea că nu știu, pricepi?

Il întreabă și pe Ioniță.

— Cine a jucat?

— Eu nu mă bag cu ăștia... Am jucat și eu odată mai de mult, dar nu-mi place. Nu-s bune jocurile de noroc.

— Așa-i, n-a jucat nimeni, zîmbește Pătrău. Banii ăștia sînt ai mei... Cărțile sînt ale dumitale, tovarășe Ifrim?

Ifrim răspunse clipind din ochi:

— Ale mele.

— Va să zică n-a jucat nimeni. Il întreabă și pe Răduș: — Cine a jucat?

Răduș se uită la Pătrău, ca și cum ar spune: „Ce-i cu ăsta? O fi vr-un șmecher!" Intr-un tîrziu răspunde într-o doară:

— Eu am jucat, lasă banii acolo.

— Cu cine ai jucat?

— Cu el... cu dumnealui, cu... arătă spre Jan șoferul care sforăie. Ii spune pe toți. — Și dacă am jucat, ce?

Ifrim le ține o predică. Ii ia în primire și Pătrău.

— In loc să vă îngrijiți să curățați dormitorul ăsta! Uite ce mizerie e aici! Ați fost în celelalte cabane? Ați văzut cum s-au aranjat?

S-au strîns toți în jurul lui. Au început să se plîngă: că dormitorul lor abia instalat într-o magazie evacuată, n-a primit cutare și cutare; că pe aici trec toți flotanții; că le-au dat saltele și pături de la reformă.

— Nu sînteți voi gospodari! Ceilalți stau mai bine ca voi? Dar ți-e mai mare dragul să le intri în dormitoare. Voi în loc să îngrijiți, jucați cărți. Uitați-vă, mă, în ce hal sînt paturile alea. Uitați-vă ce e sub ele. Dați-o încolo, e mai mare rușinea! Haine murdare peste tot, bocanci rupți... Dacă nu vă mai trebuie, de ce nu-i aruncați?

— Am.

— O să-ți spun ceva, dar te rog să nu uiți nici asta. In pat nu trebuie să te sui niciodată îmbrăcat și încălțat.

Ploeșteanu se ridică în capul oaselor și dă picioarele jos de pe pat.

Pătrău se întoarce spre Bozolan:

— Și dumneata, tovarășe Ioniță... La lucru, după cîte știu, ești altfel. Aici...

— La mine e curat tovarășe Pătrău! se împotrivește Ioniță jignit. Ia uitați-vă, aici dorm eu, ăsta e patul meu!

— Uite, mă băieți, continuă Pătrău, aș vrea să vă fac o propunere. Alegeți dintre voi pe cineva care să răspundă de curățenie. Un responsabil. Sau să nu-i zicem responsabil. Gospodar. Gospodarul cabanei. El să se ocupe și să răspundă de curățenie.

O jumătate de oră îi dăscălește Pătrău. Pe urmă pleacă împreună cu ceilalți doi. A luat cărțile cu el.

Imediat ce a ieșit controlul cîțiva derbedei se apropie de Răduș.

— Măi șmecherie cu ghivent, ce-i în capul tău, mă? De ce ne-ai turnat? — îl apucă unul de gît pe Răduș.

Pe nervosul ăsta îl cheamă Neagu Mircea.

— Fiindcă m-a întrebat, de-aia am spus.

— Pe mine nu m-a întrebat, mă?

— Da' pe mine!

— Eu am fost mormînt cînd s-a luat „nea Stellan" de mine, sare altul.

— Frățioare, aici nu merge cu turnătorii. Pricepi? Nu merge, se răstește și Ploeșteanul.

Neagu Mircea îi dă lui Răduș un pumn în falcă.

— Na, să ne mai torni și altă dată.

Răduș își pipăie falca. Se uită la Neagu Mircea.

— Ce te benoclezi, bă, așa? Ești vreun zmeu? Dacă-ți mai mușc două, te scot din pantofi!

Răduș își mușcă buzele: sînt mulți. Dar degeaba, că nu se mai poate stăpîni. Cu dreapta îi trimite lui Neagu o directă în bărbie, cu stînga îi cată plexul. Gata. L-a dărîmat. E pe podea, lat.

Au rămas toți stană de piatră. Lovitul se vaită. Ploeșteanu se hotărăște de-odată și se repede la Răduș. Răduș se dă într-o parte. Impinge genunchii înainte. A căzut și Ploeșteanu grămadă.

Pînă acum Ioniță Bozolan nu s-a amestecat. A stat pe patul lui nepăsător. El e tartorul cabanei. Dacă zice el că e albă atunci e albă. E mai solid ca toți. Cînd vede că și Ploeșteanu a mîncat bătaie, Ioniță se ridică din pat, își ia galenții în picioare și se apropie de Răduș.

— De unde ești mă, șmecherosule?

Răduș se proptește bine pe picioare: așteaptă lovitura.

— Din București.

— Ce cartier?

— Giulești.

— E de-al meu, bă nasolilor, izbucnește vesel Bozolan. Nu mă face de rîs Giuleștiul! — Se dă mai aproape de Răduș. — Bravo puștiule, foarte bine. Bine ai făcut că n-ai mințit... Eu sînt din Grand. De pe Crîngași. Stăteam lîngă piață... Pe băiatul lui Iabrașu îl cunoști?

Răduș dă din cap. Il cunoaște. Il măsoară pe Ioniță. E tot numai mușchi, Ioniță ăsta. Dintr-un pumn te trimite pe lumea ailaltă.

— Da' pe fata lu' Angelescu o știi?... Mișto gagică! Am cobzărit cu ea. Am vorbit și cu o fată de la voi de pe Giulești. Stătea pe Arțarului... Nu era nimic de capul ei. Era să mă ardă unii pe-acolo... Făceam cărăușie pentru unul. I-au murit ăluia caii și am întins-o încoa'... Sînt mare furnalist... Firuță mai are cafenea pe Giulești?

— I-a închis-o de mult. Aud că-i aici. Are-o băcănie sau nu știu ce, aici în Hunedoara.

— Băcănie? Apăi îl știu, fraților! Mi se părea mie cunoscut neguștorul ăla! Il știu!

Toți se uită cu interes la Răduș. Nu-i bine să te pui cu ăsta, nu prea știe de glumă. Bravo lui! Neagu Mircea s-a trîntit pe un pat. Il fixează dușmănos pe Răduș.

— Eu sînt aici din '45, continuă Ioniță. Sînt ghiftar. Imping toată ziua la care cu minereu. Grea muncă. Se vorbește c-o s-o mecanizeze. Ar fi o treabă bună... E și-un văr de-a lu' Tudose pe-aici. Tudose camionaru'. S-a însurat. Are cameră-n oraș.

Ploeșteanu omoară cu piciorul o ploșniță. Jan șoferul se scarpină. Neagu Mircea nu-și ia ochii de la Răduș.

— Ți-e foame, frățioare? întreabă Bozolan. Ai mîncat ceva?... Aveți, mă, ceva pe-aici?... Ia vezi, Ploeștene, fă rost de ceva halea.

Răduș spui că te chiamă?

— Da.

— Știi că mi-ai plăcut. I-ai abțiguit bine. Merita!

★

Ploeșteanu a făcut rost de niște brînză. Răduș mănîncă.

A sunat duda de unsprezece. E unsprezece noaptea. Au început să vină la culcare cei din schimbul doi. Răduș e prezentat tuturora. Se povestește cu amănunte bătaia. Discuțiile nu se încheie decît după miezul nopții.

Răduș nu poate să adoarmă. Il ține treaz mirosul de-aici, foșnetul paielor. Se răsucește într-una în pat.

Mult mai tîrziu, i se pare de-odată că aude pași. Se uită atent în jos. E Ploeșteanu. Operează. Scoate din buzunarul pantalonilor lui Răduș, portofelul și pleacă tiptil înapoi la patul lui. Răduș n-are mare scofală în portofel: cîțiva lei.

Arde doar un singur bec care dă o lumină slabă de opaiț. Răduș se ridică într-un cot. Il vede pe Ploeșteanu cum ascunde portofelul în salteaua unui pat vecin, rămas liber.

Răduș stă mult timp pe gînduri.

„Ce să fac? Să mă duc să-l iau de gît, să-i dau vreo două?"

Totuși e băiat simpatic Ploeșteanu ăsta. „De nu era el dormeam în gară. Și nu-mi poartă nici pică fiindcă l-am pus jos. Poate cu gîndul ăsta să mă fi adus aici, ca să mă fure? A și găsit clientul!"

Se dă jos din pat încet, să nu-l trezească pe Neagu Mircea care doarme dedesubt. Pornește pe vîrfuri spre patul unde a ascuns Ploeșteanu portofelul. Il ia. Tot pe vîrfuri se duce la patul Ploeșteanului. Acesta s-a acoperit tot cu pătura și începe să sforăie.

Răduș ridică pătura și-i șoptește:

— N-am mare scofală în el. Dacă ai nevoie, facem pe din două... Pe rabla asta de portofel nu dă nimeni nimic.

Ploeșteanu sforăie mai departe.

— Hai, nu te mai fă că dormi! — îl zgîlțîie Răduș.

— Ce, ce s-a-ntîmplat? S-a făcut ziuă? întrebă, ca trezit din somn, Ploeșteanu.

— Astîmpără-te! Crezi că sînt vreun fraier? Dacă-ți place portofelul, ți-l împrumut!

— Ce portofel, frățioare? Eu am dormit! Pricepi!? Acum m-am trezit.

Din fundul cabanei se aude o voce:

— Ia mai lăsați, bă, gălăgia!

Ploeșteanu se ridică în capul oaselor.

— Du-te, frățioare, și te culcă. Mîine la treabă și să nu-ți fie frică. Aici nu se fură. Pricepi?

Nu mai zice nimic Răduș. Se duce înapoi la patul lui. Ia pantalonii, pantofii, toate lucrurile, le face pachet și, cu ele subțioară se urcă în pat. Le bagă sub pernă. Așa e mai sigur.

„Derbedeilor" le cîntă muzica

Cărucioarele aleargă pe linie de parcă le-au pus motor. Furnalul înghite cu lăcomie. A deschis gura mare.

— Cocs!

— Haideți cu cocsul!

Ioniță Bozolan scuipă în palme și aruncă în cărucior lopată după lopată. Ploeșteanu împinge la car. Carul merge greu.

— Ce are, mă, carul? strigă Ploeșteanu spre Ioniță.

Ioniță Bozolan îl aude. Aleargă spre el.

— Uite, bă, aici! Impingi ca fraierii. Ia încearcă așa. Carul de aici trebuie apucat!... Așa se împinge, de la mijloc, nu dintr-o parte.

Ploeșteanu împinge cum a fost învățat. Merge mai ușor.

Un pădurean stă mai la o parte, rezemat în lopată, cu traista de mîncare lîngă el. A obosit. Ploeșteanu îl vede.

— Ai obosit? Ai obosit, mă cofleașă?! Pune mîna! Azi nu se stă, pricepi?

Răduș aleargă după carul golit de minereu. Ii scapă din picior un galenț. Il scoate și pe celălalt, îi ia în mînă pe amîndoi și fuge mai departe după car. Moș Marin Toacă fluieră după el.

— Hei, domnule! Ia vină la mine!

— Lasă, moș Marine, avem treabă.

— Vin' numai încoace, lasă treaba. Că-ți dau eu minten treabă să nu poți duce.

Răduș n-are încotro. Se întoarce din drum.

— Ce-i moș Marine?

— Auzi? Eu te bat la fund de te mai prind cu tălpile goale pe ștrec!

— N-am nici pe dracu, moș Marine, se împotrivește Răduș dar se apleacă să-și pună galenții.

— Cocs!

— Haideți cu cocsul!

— Vînt!

— Dați-i presiune!

Furnalul e mulțumit; i se dă de mîncare.

Cărucioarele aleargă pe linie unul după altul. La înăditura liniei sar și zdrăngăne.

— Ce i-a apucat pe derbedei?

— O intrat strechea în ei.

Moș Marin Toacă aleargă printre derbedei.

— Cîte ghifte avem pînă acum?

— Paisprezece.

— Dați-i zor.

— Nu sta, mîrlane! strigă și Ploeșteanul.

— Presiune, hei, presiune!

— Nu mai strigați! ce-ați înnebunit? Sînt 18 atmosfere! țipă cineva de jos, de la gura furnalului.

— Mă! Mă, n-auzi, nu sta, c-ai luat cuvîntul la miting! se agață Ioniță de un localnic care stă.

Solcoi prim-topitorul a venit de la gura furnalului. Stă pe platformă și se uită după derbedei. De cînd e prim-topitor n-a mai pomenit așa un iureș.

Ioniță Bozolan trece în goană pe lîngă el. Solcoi îi strigă ceva dar derbedeul nu-i răspunde. Derbedeii nu stau de vorbă. Sînt în întrecere. Bozolan se duce la moș Marin Toacă.

— Moș Marine, trimite un băiat cu niște ulei pentru osii.

Moș Marin Toacă aleargă la depozit. Vine un băiat cu o găleată cu ulei.

— Fraților, dați ulei la roți! comandă Bozolan și se întoarse la carul lui.

— Of! face Aron cînd îl vede.

— De ce oftezi? îl întreabă Ioniță.

— Mă dor șelele.

— Lasă șelele. Hai, că ne-o iau cocsarii înainte.

— Las'-ne ieie.

— Ba să nu ne ieie!

Derbedeii trag la lopată cît doi. Ardelenii se mai proptesc în lopată. Mai stau.

Cantaragii își fac cruce. Ce-o fi cu vîrtejul ăsta? De obicei între o ghiftă și alta aveau timp să tragă un somn. Acum însă nu-i lasă de loc derbedeii: cer să le cîntărească repede carele.

Ioniță Bozolan mai trage o linie pe panoul unde se trec ghiftele.

— Cincisprezece.

Moș Marin Toacă dă din cap mulțumit și aleargă la telefon. După un timp niște fete de la cantină vin îmbrăcate în halate albe. Aduc șuncă, pîine și lapte pentru derbedei.

Toată conducerea furnalului e sus pe platformă. Și maiștrii și inginerii.

Ioniță Bozolan trage cu creta încă o linie pe panou.

Șaisprezece.

Moș Marin Toacă fuge tot timpul printre derbedei.

— Mai mere?

— Merge, Moș Marine.

Un derbedeu netuns bea apă la cișmea.

— Ia vino, tu ăla netuns! Ia vino la mine! îl strigă moș Marin.

— Cine a murit moș Marine, face pe șmecherul netunsul.

— Fă-te numa' încoa' să-ți arăt eu cine a murit!

Moș Marin îl apucă de urechi. Derbedeul vine.

— De ce bei apă rece așa ud?

— Mi-e sete.

— Iți dau eu ție numa' sete! De ce nu bei lapte?

— E mai bună apa.

— Ajunge! Să nu mai bei apă cînd ești nădușit că te concedez! Meri-n treaba-ți!

Moș Marin Toacă aleargă iar la telefon.

— Halo, Comitetul? Adă-mi-l pe tovarășul Pătrău... Eu mi-s Marin Toacă. Acu îs la șaisprezece ghifte... Tovarășe Pătrău, am nevoie musai de famfară... D-apăi, am zis bine, famfară... Nu mi-s nebun... Imi trebuie famfara... Oți vedea pentru ce... N-o lasă!... O găsesc eu. Spune numa' cine-i șeful lor?

Moș Marin formează alt număr.

— Halo, laboratorul? Cine?... Tovarășe Chinfler, aici îi Marin Toacă. Dă-mi-l numa' pe tovarășul Gostian... Aștept... Tovarășul Gostian? Da, eu mi-s. La ora trei fără cinci vreau să am famfara toată aici la furnal. Cine a zis? Dumnezeu! Cine să zică? Eu! La ora trei fără un sfert să fie famfara... Cum îi? Da' ce, voi numai de 7 Noiembrie și 23 August cîntați? Da, îi scoți cu o juma' de oră mai devreme din producție. Eu răspund...

Moș Marin Toacă aleargă din nou la panou. Numără liniile: sînt șaptesprezece. Se duce în goană la birou și vorbește cu femeia de servici. Ii dă un bilet. Femeia se uită năucă la el.

— No, fugi odată, ce mai stai?

Femeia pleacă repede.

Pe scările furnalului se lovește de Ilie Chelie care și-a făcut angajarea și a venit în recunoaștere. Chelie mănîncă semințe de dovleac. Scuipă o coajă pe baticul femeii. Ii face loc să treacă.

Ilie Chelie se uită curios în toate părțile. Mîine intră și el în șut. Se duce la gura furnalului și se miră de derbedeii care aleargă cu carele pe linie.

— Răduș, băi Răduș!

Răduș împinge carul gol. Nu-l aude, Chelie se ține după el.

— Ce-i, mă, cu voi, cine v-aleargă?

Răduș și-a luat lopata și încarcă. Impinge cu genunchiul în coada lopeții. E tot o apă. N-are timp de Chelie.

— Așa e, mă, că dacă era bună munca, o lua boierii?

Răduș dă din umeri.

Suflanta duduie.

— Vînt!

— Dați-i presiune!

— Vînt!

Optsprezece ghifte!

Nouăsprezece!

E trei fără cinci. Sună sirena. Fanfara urcă scările spre furnal.

Derbedeii n-au lăsat încă lucrul. Vor să facă douăzeci de ghifte.

— Ce-i cu nea stelienii ăștia? se interesează Ploeșteanu. Uite-l și pe tovarășul Pătrău. O să ne țină un miting!?

— Dar cu muzica ce mai vor? se miră Costică Bucătaru.

E trei. Ioniță Bozolan trage cu creta încă o linie pe panou. Douăzeci de ghifte.

— Ți-a plăcut moș Marine?

— Apăi mare scofală n-ați făcut. Douăzeci de ghifte? Asta-i nimic!

Ioniță se uită buimăcit la bătrîn.

— Da, da, nu te uita așa. Voi puteți și mai mult.

Moș Marin Toacă își adună derbedeii.

După ce îi numără să vadă dacă sînt toți face semn muzicii să oprească. Ii felicită, din partea organizației de bază a furnalului. Femeia de servici, cu brațele încărcate de flori, abia așteaptă să termine și îi șoptește:

— A zis floraru: să vizeze bonu' și sindicatu'.

— Bine, bine! Dă numa' florile-ncoace!

Moș Marin îi ia buchetele din brațe. I le dă lui Pătrău. Pătrău rîde și le împarte derbedeilor. Ii felicită, le strînge mîinile. Fanfara intonează „mulți ani trăiască" Rostoș suflă în trompetă, Gostian bate în tobă. Răsună tot platoul de încărcare. Derbedeii din schimbul doi se uită cu jind.

Ilie Chelie stă rezemat de balustradă și mănîncă semințe. Strigă spre Răduș care a venit și el lîngă balustradă, să se uite jos la depozite, după Sanda.

— In fiecare zi vă cîntă, mă, muzica?

Răduș nu-i răspunde. O caută din priviri pe Sanda.

Dar Sanda e aici, printre spectatori. Fanfara s-a auzit pînă la poarta cealaltă a uzinei. Au venit mulți curioși. Și Sanda e curioasă. Dă cu ochii de Răduș. Vine la el și îi întinde mîna.

— Primiți felicitări?

Răduș se întoarce și cînd o vede se face stacojiu:

— Mai ales de la dumneavoastră.

Scoate cîteva flori din buchetul lui și i le oferă. Apoi își dă seama cum e îmbrăcat. I se face rușine. Își ia la revedere de la fată și aleargă la Ioniță.

Chelie s-a dus lîngă Ploeșteanu. Are și Ploeșteanu un buchet de flori în brațe.

— Și pe tine te-a aiurit ăștia cu muzica lor? Și ție ți-a cîntat?

— Păi ce, eu sînt oprit de doctor? I-am spus lui Rostoș să-mi cînte la ureche „De la Ploești la vale"... A zis că nu poate de nea stelienii ăștia.

Derbedeii din schimbul unu au pornit spre ieșire. Fanfara merge după ei cîntînd. Muncitorii aplaudă. Ioniță Bozolan abia duce florile. Toată lumea se uită la el. Douăzeci de ghifte!

Din zece doar patru

In dimineaţa aceea, la S.M.T. Remus Opreanu nu exista un alt mijloc de transport decît atelierul mobil, aşa că am plecat cu el. Plecarea nu s-a produs în zorii zilei, nici la ora începerii programului, ci cu mult mai tîrziu, pe la orele 10. La prima haltă, la tabăra brigăzilor a 5-a şi a 7-a, conduse de tinerii Marin Penga şi Dan Tanase, am sosit cu puţin timp înainte de prînz. O vorbă din popor spune că ziua bună se cunoaşte de dimineaţă. Cu toate că la tabără nu sosisem de dimineaţă, din primul moment mi-am făcut totuşi o impresie despre munca celor două brigăzi, impresie care dacă nu-i valabilă pentru activitatea întregii staţiuni, este totuşi o chestiune care spune mult. Cum arăta tabăra la ceasul acesta dinaintea prînzului? Nu era pustie. Era chiar prea populată. In jurul celor două vagoane-dormitor, roiau o mulţime de oameni şi maşini. Mai precis, maşinile nu roiau; dacă ar fi roit cît de cît, ora prînzului nu le-ar mai fi prins în tabără. Maşinile stăteau. Stăteau şi aşteptau să fie reparate. Şi nu era una, nu erau două, ci şase. Şase tractoare K.D.-35 din 10 cîte au la un loc cele două brigăzi. Unul avea chiulasa spartă, altuia i se spărsese rulmentul la cutia de viteze şi i se rupsese şi arcul din faţă. Celui de al treilea nu-i funcţiona pompa de injecţie. Mă rog, fiecare avea cîte o meteahnă mai mare sau mai mică.

Optimist din fire, şeful brigăzii a 5-a, Marin Penga, a ţinut să mă asigure:

— Au venit şi mecanicii atelierului mobil, acum sîntem gata! Pînă într-un ceas toate sînt în brazdă.

Curiozitatea m-a făcut să aştept. Pe la ora 12 unul dintre tractoare, cel condus de Ion Creţu, s-a urnit. A plecat pe brazdă. Izbînda n-a fost însă de lungă durată. După cîteva ceasuri, prin colbul drumului, Ion Creţu îşi făcu apariţia în tabără.

— Ce este?

— Dracu' să-l ia, nu mai merge.

Şi n-a mai mers. A stat şi a aşteptat să-i vină din nou rîndul la reparat.

Spre seară, cînd soarele era la asfinţit, Radu Marin, încercă şi el o tentativă. Tuşind, strănutînd, tractorul ieşi în drum şi merse cale de vreun kilometru, de unde însă fu nevoit să se întoarcă de-a-ndaratelea. Altfel nu era chip să înaintezi nici jumătate de metru. Se defectase. Să nu credeţi că numai tractoarele erau defecte. In spatele unuia dintre vagoanele-dormitor se afla secerătoarea de „sacrificiu". De ce de sacrificiu? Simplu: atît membrii brigăzilor cît şi mecanicii de la atelierul mobil, cu încuviinţarea tacită a conducerii, au socotit că e mult mai simplu să se remedieze defectele secerătorilor-legători prin scoaterea uneia din brazdă şi transformarea ei în depozit de piese de schimb.

Aşa se face că mîndra secerătoare-legătoare, aproape nouă la începutul campaniei, a ajuns de nerecunoscut, iar acum, la sfîrşitul campaniei, rămăşiţele ei pămînteşti vor trebui să fie încărcate într-o maşină, bucată cu bucată. Dacă va mai rămîne ceva, bineînţeles!

Cît despre sarcina de plan a acestei secerători-legători, există şi o „justificare": „Ii dăm bătaie cu celelalte şi-i facem şi ei planul". Oare dacă e vorba de dat „bătaie" de ce să nu se dea cu toate? Rezultatele nu vor fi, în cazul acesta, mai bune? De altfel şi despre felul cum se dă „bătaie" cu celelalte ar fi cîte ceva de spus. Mai întîi, pînă pe la orele 16, în aceeaşi zi, una din secerători-legători a stat fiindcă nu avea tractor. La aceasta era, cînd alteia i s-au rupt spiţele de la roata de tracţiune, din vina tractoristului şi a mînuitorului, care nu i-au strîns nişte şuruburi, a intrat şi ea în brazdă. O altă secerătoare-legătoare, se pare că altfel că e nouă, nu a făcut în aceeaşi zi decît vreo două ture.

— Ce are?

— Nu mai merge! Incălzeşte la cuplul din spate.

La un control făcut spre seară, s-a constatat că în baia de ulei a cuplului fusese introdus nu ulei, ci vaselină, ceea ce îngreuna ungerea.

La ceasurile cînd valurile întunericului încheiau ziua de lucru a mecanicilor ce reparau tractoarele, Dan Tanase ţinu să mă „consoleze":

— Aşa-i acum, spre sfîrşitul campaniei. Mai „cad" maşinile.

Mi-a fost însă dat să constat, din discuţiile avute, că colectiviştii din Veteranu şi Peştera, pe ale căror ogoare lucrează cele două brigăzi, nu împărtăşesc această părere şi pe bună dreptate.

In acea zi, cu toate că era la sfîrşitul lunii iulie, secerişul griului nu se terminase. Pe deasupra, cele 100 ha. cu ovăz îşi aşteptau şi ele rîndul.

Nu pot încheia însă — şi asta nu din teama de a fi etichetat ca vînător de greşeli — ci pentru a aduce un cuvînt de sinceră laudă unor utemişti, în primul rînd lui Nicolae Neaţă, de altfel fruntaş al staţiunii, lui Aurel Motaş şi Avram Grigore, care lucrînd în aceleaşi condiţii reuşesc totuşi, chiar acum la „sfîrşit", să secere şi să treiere zilnic, iar noaptea să desmiriştească, aducînd în felul acesta o contribuţie însemnată la îndeplinirea sarcinilor din această campanie. De altfel, părerea mecanicului Ştefan Voicu mi se pare deosebit de grăitoare.

— Totul depinde de oameni, maşinile sînt toate la fel. Şi pentru ceilalţi membri ai brigăzilor a 5-a şi a 7-a, conducerea staţiunii ţine să ne asigure că merită cuvinte de laudă: „Sînt băieţi buni!" Se poate.

Nu am făcut decît să constat o situaţie despre care, în afară de faptul că am dori să aflăm părerea conducerii S.M.T. Remus Opreanu, am dori tot atît, dacă nu şi mai mult, să nu se mai repete nici în activitatea acestor brigăzi, nici într-a altora.

ION ŞERBU

Dispoziţii şi dezamăgire

(Continuare din pag. 1-a)

să-l ia pe Mitu şi pe ceilalţi copii din faţa şcolii şi să-i ducă pînă la raion, la Vinju Mare. Poate să vină camionul că Mitu e gata. Titu, croitorul, nu prea vrusese să-i coasă hainele aşa de urgent. Pînă la urmă, însă, a lăsat totul baltă şi le-a cusut. Nu era frumos să nu poată pleca un copil în tabără din cauza lui. Orice, dar asta, nu. Constanţa Bădescu era bucuroasă. L-a petrecut pe Mitu pînă la camion în faţa şcolii şi numai după ce nu mai auzit de loc duruitul maşinii, s-a întors acasă, frîntă de oboseală.

...Aproape de ziuă, Constanţei i s-a întîmplat ceva de neaşteptat. Uşa s-a deschis şi în prag, cu legăturica în mînă, a apărut Mitu. Credea că visează. S-a ridicat din pat şi s-a uitat mai bine. Nu visa. Mitu se întorsese aşa cum a plecat. Ba nu cum a plecat. Cînd a plecat era vesel cum nu fusese el niciodată, iar acum era atît de abătut că mama s-a speriat:

— Ce-i cu tine, Mitule, copilul mamei?

In loc să-i răspundă, Mitu i s-a repezit cu faţa în poală plîngînd şi mama nu l-a mai întrebat nimic.

Abia a doua zi, de la copiii care se întorseseră împreună cu Mitu a aflat ea ce şi cum s-a întîmplat. La Vinju-Mare, numai doi copii au fost trimişi în tabără. In tabăra regională. Trei au fost trimişi înapoi acasă, chiar atunci în miez de noapte. Tovarăşul Dragu Nicolae, şeful secţiei de şcoli şi pionieri de la raionul U.T.M., s-a scuzat că a greşit cînd a anunţat să vină cei cinci copii din comuna Bălăciţa, că numai doi trebuiau anunţaţi să vină, cei care erau aleşi pentru tabăra regională. Ceilalţi trei nu pleacă acum. Să mai aştepte. Ei sînt aleşi pentru tabăra centrală şi în legătură cu taberele centrale tovarăşul Dragu nu are încă nici o dispoziţie de la regiunea U.T.M. Craiova.

Intreaga această explicaţie i-o dăduse Constanţei copilul lui Fruntelată, dar ea nu înţelege nimic. Se întreba numai „de ce nu i-au trimis copilul acolo unde i-au promis, dacă i-au promis"? Doamne şi cît mai alergase, şi cît se mai bucurase! Se lăudase peste tot pe unde trecuse, pînă şi în Pleniţa, că copilul ei e un copil cuminte şi pentru asta şcoala îl trimite în tabără, să se joace cu ce copii vrea şi să facă ce vrea.

— Lasă mamă că tot o să plecăm, a încurajat-o Mitu văzînd-o mai tristă decît el. Aşa ne-a spus la Vinju Mare că plecăm cînd are să vină dispoziţia.

Mitu nu ştia ce anume e aceea o dispoziţie, dar înţelegea bine că de această dispoziţie depinde marea lui fericire.

...A trecut de-atunci mai mult de o lună de zile şi dispoziţia n-a mai venit. S-au întors din prima serie, a început şi seria a doua şi dispoziţia n-a mai venit. Mitu însă tot mai speră. Şi Mitu şi ceilalţi copii cu care a fost în tabără speră că într-o zi, tare frumoasă pentru ei, poştaşul le va bate în poartă şi le va spune: „A venit dispoziţia"!

Şi tovarăşul Dragu Nicolae de la raionul U.T.M. Vinju Mare şi tovarăşa Mocanu Maria de la regiunea U.T.M. Craiova sînt doi tineri a căror vîrstă nu e prea depărtată de anii copilăriei. Cu toate acestea ei au uitat că un eveniment, ca plecarea în tabără în cazul nostru, destul de banal pentru unii activişti, în viaţa copiilor poate fi cea mai fericită amintire. Cum au putut ei atunci să calce în picioare tot ce a visat mai frumos un copil?

V. BARAN

ACTUALITATEA pe scurt

Intîlnire cu arta şi cultura ucraineană

Cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la naşterea marelui scriitor ucrainean Ivan Franko, A.R.L.U.S. va organiza între 27 august şi 5 septembrie 1956 „Decada literaturii şi artei ucrainene".

Deschiderea decadei va fi marcată prin adunări festive la Bucureşti şi în principalele oraşe din ţară. Oameni de artă şi cultură vor vorbi despre cultura şi arta ucraineană, despre viaţa şi opera marelui scriitor ucrainean Ivan Franko. In cadrul manifestaţiilor artistice ce vor urma vor fi citite fragmente din opera lui Ivan Franko şi a altor scriitori din literatura clasică şi contemporană ucraineană.

In această perioadă se vor organiza o serie de manifestaţii cultural-artistice variate. Programul bogat al acestor manifestaţii cuprinde: festivaluri artistice închinate muzicii şi dansului ucrainean, vizionări de filme în aer liber, expoziţii volante, manifestări în parcuri cu scopul de a se învăţa cîntece ucrainene etc.

Pe tot cuprinsul ţării vor avea loc serbări ale prieteniei romîno-ucrainene şi zile de odihnă colective. In Capitală se va organiza o mare serbare populară cu concursul unui ansamblu de cîntece şi dansuri din R.S.S. Ucraineană. In regiunile cu populaţie ucraineană se vor organiza programe artistice în limba maternă.

Tot în cadrul decadei vor avea loc „seri de călătorie pe pămîntul Ucrainei" în cadrul cărora vor relata impresii de călătorii cei care au vizitat sau au studiat în Ucraina. In acest timp, ansamblul de cîntece şi dansuri ucrainene va întreprinde un turneu prin ţară.

Consiliul Central A.R.L.U.S. va deschide o expoziţie de fotografii, ilustrînd „Cultura poporului ucrainean", iar în colaborare cu Institutul de Istorie al Academiei R.P.R. va organiza o expoziţie de documentare cu tema: „Relaţiile de prietenie romîno-ucrainiene de-a lungul veacurilor".

De asemenea, tinerii vor avea prilejul să cunoască o parte din realizările studiourilor cinematografice din Ucraina în cadrul „Festivalului filmului ucrainean", iar posturile noastre de radio vor retransmite emisiuni ale postului de radio din Kiev pentru ascultătorii din R.P.R.

PÎNĂ CÎND?

Cred că şi ultimii spectatori din cei peste 1000 prezenţi sîmbăta trecută pe terenul Locomotiva din Cluj s-au întrebat: pînă cînd comisiile regionale de box vor trata cu indiferenţă problema unor selecţionate care se prezintă pe ring? In cadrul etapei a III-a a concursului republican (juniori) de box, urma să se desfăşoare la 28 iulie la Cluj o întîlnire între cei mai buni boxeri din regiunea Cluj şi din regiunea Stalin, dar...

Tocmai asupra acestui „dar" vreau să insist. Comisia de box a regiunii Stalin „a binevoit" să trimită la întrecere numai... patru boxeri (din 10). Nu este singura dată cînd programul unei reuniuni pugilistice „este răsturnat".

Nu cu mult timp în urmă, selecţionata regiunii Ploeşti s-a prezentat pe ring de asemenea cu un efectiv redus. Ştiut e faptul că boxerii noştri s-au comportat bine şi s-au afirmat în faţa specialiştilor din Europa. Rezultatele obţinute de boxerii noştri fruntaşi ne pot oare mulţumi? Nu, pentru că în fiecare moment trebuie să ne gîndim la creşterea de noi cadre de pugilişti pentru a duce şi pe mai departe faima progresului realizat în ultimii ani de boxerii noştri. Faptul că la o întrecere cu caracter republican sînt prezenţi doar 4 boxeri în loc de 10, nu ne poate da certitudinea că forurile de specialitate înţeleg pe deplin necesitatea ridicării noilor cadre de boxeri.

Ar fi de dorit ca cei în drept să ia măsuri concrete de sancţionarea celor vinovaţi pentru neprezentarea boxerilor juniori din regiunile Ploeşti şi Stalin la competiţiile oficiale.

M. MUNTEANU

Un procedeu mai puţin obositor

O bucurie pentru cei logodiţi...

Cunoaşteţi soiul acesta de oameni: el îi dă un telefon ei şi o anunţă grav că în după amiaza aceea vor colinda magazinele de mobilă — aşa, pentru documentare... Pornesc pe străzi, ţinîndu-se strîns de braţ, se opresc la vitrine, comentează şi apoi pornesc mai departe. Seara, îi prinde tot aşa... pe teren. Sînt osteniţi şi încă nehotărîţi asupra dormitorului... (Să nu spuneţi că nu-i aşa; ştiu eu din... experienţă).

Nu ştiu în mod cert dacă la ei s-au gîndit cei din Ministerul Industriei Lemnului cînd au început editarea unui album-catalog. Fapt este că în curînd un album-catalog ilustrat cu desene în culori va cuprinde 237 fişe reprezentînd mobilier de toate felurile, mobilier de uz casnic, de birou, pentru casele de odihnă, creşe, cămine, cantine, biblioteci etc. Acest catalog ilustrat, legat corespunzător: va fi pus la dispoziţia publicului în mai toate magazinele. El va fi numerotat şi va cuprinde, pe lîngă ilustraţia respectivă, şi amănunte de ordin tehnic, dimensiuni, condiţii de execuţie, finisaj, condiţii de livrare etc.

Aşa că, tinerii se vor putea instala comod în faţa albumului, vor alege, vor comenta, apoi edificaţi complect, se vor deplasa direct la magazinul ce are în depozit tipul respectiv de mobilă. Nu-i aşa, că procedeul acesta e mai modern şi mai puţin... obositor?

G. PETRE

Duminică — faza finală

Duminică 5 august va începe în sala Teatrului C.C.S. din Capitală faza republicană a celui de-al 4-lea Concurs al cercurilor artistice de amatori ale sindicatelor.

După 7 luni de întrecere cele mai bune cercuri artistice din întreprinderile şi instituţiile, gospodăriile agricole de stat şi S.M.T.-urile de pe întreg cuprinsul ţării se prezintă la faza republicană pentru a cuceri mult rîvnitul titlu de laureat al celui de-al 4-lea concurs pe ţară.

Timp de 5 zile pe scena teatrului din str. Lipscani vor evolua 3.800 de artişti amatori.

Cel de-al 4-lea Concurs pe ţară marchează o importantă ridicare a calităţii muncii cercurilor artistice de amatori ale sindicatelor. Pentru prima oară participă la concurs brigăzile artistice de agitaţie şi cercurile de operetă. Ultimele vor avea faza republicană în luna septembrie. Datorită muncii organizatorice desfăşurată de sindicate, concursul capătă anul acesta un şi mai pronunţat caracter de masă. Numărul celor care au participat pînă acum la diferitele faze ale concursului se ridică la 200.000, cu 80.000 mai mulţi decît în anul trecut. Anul acesta au intrat în concurs 1.000 de formaţii artistice noi, în diferite centre muncitoreşti.

Vor sosi la Bucureşti corul şi orchestra simfonică a Combinatului metalurgic Reşiţa, corul şi orchestra Combinatului siderurgic din Hunedoara, corul şi echipa de dansuri a Casei de cultură a sindicatelor din Constanţa, fanfara rafinăriei nr. 1 Ploeşti, corul şi orchestra de mandoline a uzinelor „Ernst Thälmann" din Oraşul Stalin şi altele.

Faza republicană a celui de-al 4-lea Concurs al cercurilor artistice de amatori din sindicate va prilejui mari manifestări artistice în Capitală. Formaţiile participante la concurs vor da spectacole publice la Arenele Libertăţii, la Teatrul de Vară din Parcul de cultură şi odihnă „I. V. Stalin", la Teatrul de vară din parcul de cultură şi sport „23 August". In piaţa Republicii se va amenaja o estradă pe care vor evolua în fiecare seară, începînd de la orele 20, numeroase echipe artistice participante la concurs. Vor avea loc de asemenea spectacole în marile întreprinderi ale Capitalei.

In ajutorul gospodinelor

Cine este interesat mai mult în pregătirea unei mese gustoase, folosind conserve de legume în timpul iernii?

In dorinţa de a informa gospodinele despre ceea ce se pregăteşte în acest domeniu, zilele trecute, după o vizită făcută la fabrica de conserve „Refacerea" din Arad, corespondentul nostru pentru regiunea Timişoara a avut o scurtă convorbire cu tovarăşul inginer Edmond Schiffer. Redăm mai jos convorbirea:

Ce sortimente se pregătesc acum din noua recoltă de fructe, legume şi zarzavaturi?

Avem un an bogat. Aşa că noi am pornit cu toate forţele pentru a da cît mai multe conserve. In momentul de faţă se prepară diferite sortimente de conserve de mazăre şi fasole verde, dulceţuri de căpşuni şi vişine, compoturi de vişine, de cireşi, gemuri de căpşuni, cartofi deshidrataţi etc.

In luna iunie am produs peste plan 827 kg. conserve de legume, 396 kg. conserve de fructe, 226 kg dulceţuri, pulpe semifabricate etc In prezent avem perspectiva unor rezultate şi mai frumoase.

Desigur trebuie să arăt că toate acestea sînt rezultatele muncii oamenilor. Aflaţi mai întîi că noi putem denumi această fabrică, fabrica tineretului, întrucît majoritatea covîrşitoare a muncitorilor sînt tineri. In luna iunie, mai bine de 80 de tineri au înregistrat depăşiri de normă între 30 şi 100 la sută. Rezultatele cele mai frumoase însă le-a obţinut tînăra brigadieră Gizela Stick, cu echipa ei de fete dintre care amintim cîteva: Elisabeta Lucuţa, Eva Mahler, Florica Ilika, Marcela David şi Letiţia Susan.

Ce măsuri au fost luate în fabrică pentru sporirea productivităţii muncii?

Da, în legătură cu aceasta sînt mai multe lucruri care, după părerea mea, merită să fie amintite. Mai întîi a fost pusă în funcţiune o maşină care elimină munca a 4 muncitori, protejează de atacul sodei pe cei care lucrează la spălat. In luna iunie a fost dată producţiei şi maşina de dozat şi introdus mazărea în borcane şi cutii.

De asemenea au mai fost montate şi date producţiei încă 4 autoclave. Vreau să menţionez că toate sînt produse ale industriei noastre metalurgice.

In afară de aceasta noi am construit, din resurse interne, o bandă cu clame cu ajutorul căreia cutiile de tablă şi borcanele sînt transportate orizontal şi coborîte direct pe banda rulantă principală. Cu ajutorul acestei benzi au fost eliberaţi doi lucrători, care pînă nu de mult au cărat borcanele şi cutiile cu braţele. Acum este în construcţie şi un tobogan cu ajutorul căruia, prin rostogolire, vor fi duse cutiile de tablă din magazie pînă în secţie. Pînă acum a fost terminată construcţia lui interioară, iar în momentul de faţă se lucrează la cea exterioară.

Acestea şi multe altele ne-au ajutat ca în primul semestru al acestui an să depăşim planul de creştere a productivităţii muncii cu 17 procente. Cu toţii luptăm pentru consolidarea rezultatelor din primul semestru, cînd am depăşit planul la toţi indicii, apoi pentru mărirea lor continuă. Aceasta în primul rînd pentru că populaţia consumatoare cere în fiecare an conserve tot mai multe şi mai bune. In acest sens noi vom căuta să introducem în procesul de fabricaţie sortimente noi ca: compoturi asortate, salată de vinete, marmeladă de măceşi (recomandată în special la copii, conţinînd multă vitamină C) şi altele.

Peste lacul Amara s-a lăsat seara. Luna a unit malurile cu o punte de foc. Noaptea se adînceşte, dar puştiul este într-atît vrăjit de priveliştea încît a uitat să se ducă la culcare.

Ansamblul tineretului din Timişoara

De curînd, un spectacol anunţat, în oraş prin afişe mari, a stîrnit un viu interes în rîndul timişorenilor. Ansamblul tineretului îşi anunţa spectacolul intitulat: „Cîntăm tinereţea". La teatrul de vară „Ştefan Plavăţ", primul spectacol s-a bucurat de mult succes.

Ansamblul creat pe lîngă Comitetul orăşenesc U.T.M. din Timişoara, grupează mai bine de 200 tineri talentaţi din întreprinderile şi instituţiile oraşului. Ei sînt ajutaţi în pregătirea programelor lor de artişti ai Operei de Stat din localitate.

Ansamblul întreprinde zilele acestea un turneu. El va prezenta un spectacol în faţa muncitorilor reşiţeni şi se va deplasa la băile Herculane, precum şi la băile 1 Mai din Oradea.

C. BUCUR

Pentru nevoile oamenilor muncii

Muncitorii fabricii de conserve Zagna-Văleni din regiunea Galaţi muncesc cu spor pentru a asigura o bună aprovizionare a oamenilor muncii. In fotografie pe tovarăşele Chelu Ştefana, Stana Cristea, Victoria Pucheanu şi Maria Răcoreanu, stivuind în magazie cutiile de conserve de mazăre de calitate superioară, produse în ultimul timp.

Foto: AGERPRES

AŞA ÎNVAŢĂ LEMNUL SĂ CÎNTE

Cîntăreţii pădurii se trezesc înainte ca primele raze de soare să fi săgetat piscurile împădurite şi chiar înainte de a se arăta geana zorilor... Intreaga pădure răsună de trilurile cîntăreţilor treziţi în zori de zi. Glasul lor melodios este ceasul deşteptător al muncitorilor forestieri.

Şi munca începe. Topoarele bat ca nişte ciocănitori la rădăcina copacilor, falnicii brazi se clatină şi cad cu hăulit de ecou ce cutreieră pădurea toată. Apoi sînt corhăniţi la vale, încărcaţi pe vagonete şi... pe-aici li-i drumul, hăt în vale la I.F.E.T.-ul din Reghin.

Acolo în munţi, oamenii s-au deprins cu cîntecul păsărilor — tovarăşii lor de muncă: acolo sus în munţi şi păsările s-au deprins cu oamenii — tovarăşii lor de cînt:

Păsărică pasăre
Oare unde-i mîndra mé
De nu vine pe cărare
Să mă duc să-i ies în cale.

Dar într-o dimineaţă, la ora la care cîntăreţii înaripaţi îşi înălţau trilurile spre soarele ce săgeta creştetele brazilor — în pădure, alături de zgomotul obişnuit al topoarelor care muşcau din tulpinele copacilor, se auzi ceva nemaiauzit, o muzică ciudată şi ţîrîitoare: zdrun, zdrun... zdrun... uuun... zdrin... zdrin... iiin... iiin... din ce în ce mai subţire, din ce în ce mai subţire.

— Ce să fie?

O mierlă harnică şi foarte umblată în lume se opri mirată pe o cracă de molid.

— Ce să fie?

Aşa ceva nu mai auzise în viaţa ei. Apoi, zvîrlugă, se îndreptă spre cele surori cîntătoare să le spună temeiul nedumeririi ei.

— Răsuna codrul de glasul fierăstrăului electric, ne spuse cu mîndrie Ioan D. Pop, responsabilul brigăzii complexe din Valea Tirăului. Uimitu-s-au păsările, dar s-au uimit şi oamenii... cei bătrîni — vezi bine. Numa' ce vine la mine într-o bună zi moş Florian Moldovan — hodinească-se în pace, că-i mort acum — şi-mi zice:

— Măi nepoate, io zic că nu-i a bună.

— De ce, moş Moldovan?

— D-apoi voi nu vedeţi că toată pădurea-i legată cu funia? Numa' pe vremea războiului o mai fost la fel, dragu badii, cînd pustiau nemţii cei codri. Eu mă tem c-o fi război.

— Ce război să fie?

— D-apoi tu nu vezi că toată pădurea-i încercuită cu funia?

—Funia-i pentru firizul electric — îi explic eu — prin ea se duce curentul la firiz. Şi i l-am arătat bătrînului să-l dumiresc. A doua zi bătrînul umplu satul: „Auziţi măi, este-n Valea Tirăului un capăt de feresteu pus într-o măciucă, da să vezi cum mere şi mere, de numai dovedeşti. Cad buştenii cu nemiluita. Asta zic şi io treabă!"

Cu fierăstrăul electric s-au deprins repede şi oamenii, şi păsările; şi cu tractoarele care înfulecă buştenii în spinările lor puternice şi-i tîrăsc la vale.

Muncitorii de la sectorul forestier Isticeu din Valea Tirăului s-au deprins şi cu glasul noului aparat de radio, care, acolo sus în munţi, la 40 km. depărtare de Reghin, îi pune la curent cu toate noutăţile din ţară şi lume. Seara, în dormitoarele curate se înfiripă poveşti sau se citesc cărţi la lumina becului electric. Pasionaţii după şah nu trebuie să aştepte pînă vor coborî în vale; ei au şahul la îndemînă. Ba au chiar şi un aparat de proiecţie cu diafilm. Astfel, după o zi de muncă serile sînt aşteptate cu bucurie şi petrecute cu folos.

Copacul cu glas de aur

Despre lemnul de rezonanţă din care se fac instrumentele muzicale cu coarde să-l întrebi pe „tetea Ion Brînzaru", care-i unul şi acelaşi om cu Ioan D. Pop, responsabilul brigăzii complexe de la sectorul forestier Isticeu. Oamenii îi spun „tetea Ion" pentru că-i prietenos, pentru că de la vîrsta de 12 ani lucrează în pădure şi pentru că ştie oricînd să-ţi dea un sfat folositor. De altfel, dînsul a organizat prima brigadă forestieră complexă de la noi din ţară.

Va să zică pe „tetea Ion" l-am întrebat despre lemnul de rezonanţă.

— Cum să fie? In primul rînd molidul trebuie să fie drept, fără noduri, să nu fie răsucit şi să aibă fibrele de creştere cît mai regulate şi cu distanţe mici.

— Dumneata cunoşti copacii de rezonanţă?

— Apoi numai atîta cît am învăţat în cei 33 de ani de muncă în munţi, răspunse dînsul glumind. Munţii Gurghiului sînt plini cu molizi buni pentru „cetere" (viori)... Pe Vîrful Mic, Cocoşul, Şesul, Orzii sînt tare mulţi copaci groşi, înalţi, drepţi şi care numără pe puţin 80—100 de ani. Vreţi să ştiţi şi cum se alege lemnul de rezonanţă? Iacă voi spune, că nu-s scump la vorbă. Inainte de a intra parcela-n tăiere, muncitori pricepuţi merg să aleagă molizii de cetere. Se uită ca lemnul să întrunească cele ce v-am spus mai sus, apoi se jupoaie copacul cam la un metru înălţime şi se cearcă cu muchea toporului. Lemnul bun trebuie să sune ca cetera. Apoi se taie, se mărunţeşte-n bucăţi de trei, patru sau şase metri. Buştenii astfel tăiaţi pleacă spre I.F.I.L.-ul din Reghin.

Pe drumul buştenilor în spre I.F.I.L., am pornit-o şi noi. De o parte şi de alta verdele a năpăduit codrul — verdele acela într-o mie de nuanţe, al primăverii de la munte.

Tot privind şi privind nici nu-ţi dai seama cînd ai trecut prin faţa staţiilor Isticeu, Ibăneşti, Gurghiu — te pomeneşti numai că te întîmpină curtea cu scînduri şi buşteni a I.F.E.T.-ului din Reghin. Mai spre stînga se zăresc clădirile întreprinderii forestiere de industrie locală.

Aici prinde lemnul grai

De cîte ori stînd comod într-o sală de concert şi ascultînd glasul melodios al unei viori ne-am întrebat cîte mîini măiestre, înaintea violonistului, au contribuit la sunetul cu ecou de cascade înspumate, cu triluri de păsări, la glasul acela amintind de strălucirea zorilor ori imitînd talazurile mării?... Cîte mîini măiestre au împărţit dragostea lor fiecărei părticele din acel instrument minunat care rîde şi plînge în mîinile violonistului?...

Mult timp trebuie pînă să se nască o vioară. Multă migală şi multă dăruire... Iată, buştenii au plecat din Valea Tirăului. Au sosit în curtea I.F.I.L.-ului. Aici sînt sortaţi pentru viori, mandoline, viole, violoncele, contrabasuri — depinde de uniformitatea creşterii fibrelor în molidul respectiv.

Să-i urmărim mai departe. La gatere buşteanul se taie în patru părţi, deci în sferturi. Apoi îl ia în primire tovarăşul Martin Public hotărînd pentru ce instrument e nimerit. Atunci se începe fasonarea, operaţie după care lemnul trebuie ţinut la uscat cel puţin cinci ani de zile. După aceasta iar începe lucrul.

In anul 1951, cînd s-a înfiinţat secţia de instrumente cu coarde la I.F.I.L.-Reghin, toate operaţiile se efectuau manual şi cereau mult timp. Azi, piesele pentru viori se şlefuiesc la maşină şi cu ajutorul unor rindele cu o mărime de numai 5 centimetri. Micrometrul cu ceas indică cu precizie cît lemn s-a şlefuit şi cît mai este nevoie să se şlefuiască.

Pentru numeroasele inovaţii pe care le-a adus în folosul muncii constructorilor de viori tovarăşul Roman Boianciuc, maistrul tehnician al secţiei instrumente cu coarde, a primit titlul de laureat al Premiului de stat.

De cîtă migală este nevoie ca totul să se facă cu cea mai mare precizie! Iată, în atelierul următor, bucata de molid la forma viorii.

Aici este momentul să vorbim despre meşterii care le construiesc — căci sînt cu adevărat meşteri. Iată, de pildă, tovarăşul Aurel Bohăţel este profesor de muzică. Marea lui pasiune este însă să construiască viori. De aceea a venit aici. Cel puţin Ştefan Moldovan, de cînd era mic şi-a dorit să construiască viori.

— Eram muzicant de meserie — ne spune dînsul — dar tare mult aş fi vrut să construiesc o ceteră eu, cu mîinile mele. Iată că azi mi s-au împlinit dorinţele. Lucrez la finisarea plăcilor de rezonanţă şi la funduri de cetere.

— Plăcerea lui cea mare este însă controlul instrumentelor, ne spune tovarăşul Boianciuc.

Ghicind parcă despre ce era vorba, tovarăşul Moldovan, care plecase între timp în magazie, veni cu două viori în mîini şi le încercă pe rînd.

„De s-ar afla cineva
Să-mi ghicească inima"

— spunea cîntecul.

— Ce-ar ghici? îl întrebăm noi.

— Ar ghici că tare mi-e dragă meseria asta, răspunse tovarăşul Moldovan.

Să dai grai lemnului nu-i lucru uşor — mi-am zis. Confirmarea am avut-o pe măsură ce vizitam diferitele ateliere, urmărind procesul muncii. Iată, după ce feţele şi fundurile au fost finisate, trec la încleiat. Apoi la montat. Aici lucrează soţii Cherc. Cu mare atenţie şi grijă, din bucăţile fără viaţă se naşte corpul viorii. In altă parte i se pune gîtul, cordarul, limba viorii. Rînd pe rînd, fiecare om efectuează asupra viorii operaţiile necesare, pînă cînd devine la fel cu orice vioară pe care am văzut-o cu toţii.

Şi iată în marea magazie viorile, lăcuite frumos, alături de viole, mandoline, violoncele, aşteptînd deopotrivă mîinile care să le răpească de pe coarde sunetele vrăjite.

Aşa se naşte o vioară. Cam aşa, plus o sumedenie de procese de finisaj şi specialitate despre care ar mai trebui să scrii pagini şi pagini, fără ca totuşi să spui totul.

Iată în faţa noastră o mulţime de viori, aşteptă clipa plecării — o mulţime de viori „nou născute", cum s-ar spune. Dar nu! Viorile se nasc bătrîne, foarte bătrîne. Dacă ţinem seamă de vîrsta copacului din care-au fost făcute, de timpul îndelungat de care este nevoie pînă să fie gata o vioară, la naştere numără nici mai mult nici mai puţin de o sută de ani... De aceea ele ştiu să plîngă ca pîrîul, să freamăte ca pădurea, să rîdă zglobiu ori şăgalnic, ca muntencele ce urcă pe cărări şerpuitoare după mure, de aceea ştiu viorile să se zbuciume ca viaţa însăşi, ca viaţa trecutelor vremi, să chiuie de veselie într-o duminică la horă sau să ciripească asemenea neasemuitelor cîntăreţe ale pădurii — spune o veche legendă.

RODICA RARĂU

În legătură cu naționalizarea Canalului de Suez

Declarația guvernului egiptean după discursul lui Eden

CAIRO 3 (Agerpres). — După cum anunță agențiile de presă, la 2 august, guvernul Egiptului a dat publicității o declarație care constituie un răspuns la discursul rostit de primul ministru al Angliei, Eden, în Camera Comunelor cu privire la naționalizarea Canalului de Suez.

In declarația sa guvernul egiptean protestează împotriva afirmației premierului englez că Anglia nu poate acorda încredere unei singure țări, lăsîndu-i sarcina de a controla navigația pe Canalul de Suez. Declarația subliniază că Suezul este parte integrantă din Egipt, fiind deci supus legilor egiptene și în consecință este cît se poate de firesc ca controlul asupra acestei căi maritime să aparțină guvernului Egiptului. In continuare, declarația contestă afirmația premierului englez că, între Egipt și compania Canalului de Suez ar exista un „acord internațional" deoarece între un stat și o societate particulară — cum este cazul societății Canalului de Suez — nu pot exista acorduri supuse dreptului internațional. In consecință, constată declarația egipteană, un astfel de acord nu privește decît Egiptul deoarece el a fost încheiat între guvern și o societate care își desfășoară activitatea pe teritoriul acestei țări. In acest sens, reamintește declarația, guvernul laburist a efectuat o serie de naționalizări în Marea Britanie, fără ca cineva să fi protestat deoarece era vorba de acte de suveranitate împotriva cărora nu puteau fi ridicate niciun fel de obiecții legale.

Referindu-se la declarația lui Eden, că Egiptul ar fi violat Convenția de la Constantinopol din 1888 prin care se stabilește libera circulație prin Canalul de Suez, guvernul egiptean arată că acest lucru este inexact. „Convenția de la Constantinopol, se spune în declarație, este încă în vigoare și este mai valabilă decît oricînd. **In urma naționalizării, guvernul Egiptului nu a făcut altceva decît să ia locul companiei Canalului de Suez, fapt care nu afectează cituși de puțin Convenția din 1888. Compania Canalului de Suez încetează de a mai exista, Convenția de la Constantinopol rămîne însă în vigoare".** Declarația protestează împotriva intenției participanților la tratativele de la Londra de a internaționaliza Canalul. Acest lucru nu ar putea fi înfăptuit decît prin nesocotirea totală a drepturilor Egiptului de a-și exercita suveranitatea în cadrul frontierelor sale.

Dezbaterile din parlamentul britanic

LONDRA 3 (Agerpres). — Luînd cuvîntul în cadrul dezbaterilor din Camera Lorzilor în problema Canalului de Suez, lordul Stansgate a declarat că **hotărîrea guvernului egiptean de a naționaliza Societatea Canalului de Suez nu constituie o încălcare a dreptului internațional.** Declarînd că această hotărîre reprezintă „o lovitură grea", lordul Stansgate a declarat că **„din punct de vedere juridic el nu poate considera că colonelul Nasser a comis un act care încalcă legea".**

*

LONDRA 3 (Agerpres). — TASS transmite: In după amiaza zilei de 2 august, în Camera Comunelor au continuat discuțiile în legătură cu hotărîrea guvernului Egiptului de a naționaliza Canalul de Suez. După cuvîntarea rostită de ministrul Afacerilor Externe Lloyd, a luat cuvîntul Davies liderul fracțiunii parlamentare a partidului liberal. El s-a dedat la atacuri la adresa Egiptului, dar a cerut guvernului englez să „acționeze cu prudență" și să nu ia „nici un fel de măsuri agresive". După discuții, care s-au încheiat fără a se trece la vot, Camera Comunelor și-a întrerupt activitatea, intrînd în vacanță de vară pînă la 23 octombrie. S-a anunțat totuși că la cererea guvernului sau a unui grup de membri ai Camerei, parlamentul poate fi convocat înaintea datei susmenționate.

Incheierea conferinței tripartite de la Londra

— Declarația comună —

LONDRA 3 (Agerpres). — La încheierea tratativelor dintre miniștrii Afacerilor Externe ai S.U.A., Angliei și Franței în problema Canalului de Suez, la Londra a fost dată publicității o declarație comună în care se arată printre altele că cele trei guverne **„nu contestă dreptul Egiptului de a se folosi de toate atributele unei țări pe deplin suverane și independente, inclusiv dreptul unanim recunoscut de a naționaliza, în conformitate cu condițiile corespunzătoare, depunerile care sînt sub jurisdicția el și nu au un caracter internațional".** Totuși participanții la tratative consideră că Canalul de Suez „este o instituție internațională" și că asupra sa nu poate să se extindă naționalizarea.

In declarație se afirmă că hotărîrea guvernului egiptean, în condițiile în care a fost adoptată ar **„amenința libertatea și securitatea Canalului, garantate de Convenția din 1888".**

Cele trei guverne consideră că **„trebuie adoptate măsuri pentru instituirea în condițiile regimului internațional a unor forme de administrare unică pentru asigurarea funcționării permanente a Canalului în modul în care acest lucru este garantat de convenția din 29 octombrie 1888".**

Participanții la tratative propun convocarea la Londra la 16 august a unei conferințe cu participarea țărilor semnatare ale convenției, precum și a altor țări interesate în mod deosebit în folosirea Canalului.

In anexa la declarația comună a celor trei puteri, al căreí cuprins este transmis de Agenția Reuter, se enumeră următoarele țări care vor fi invitate la conferința susmenționată: **Egipt, Franța, Italia, Olanda, Spania, Turcia, Anglia, Uniunea Sovietică, Australia, Ceylon, Danemarca, Etiopia, Republica Federală Germană, Grecia, India, Indonezia, Iran, Japonia, Noua Zeelandă, Norvegia, Pakistan, Portugalia, Suedia și Statele Unite.**

Pineau și Mollet s-au dedat la atacuri vehemente

PARIS 3 (Agerpres). — TASS transmite: In ședința din 3 august a Adunării Naționale Franceze, Christian Pineau, ministrul Afacerilor Externe al Franței, a făcut o comunicare cu privire la rezultatele tratativelor duse la Londra.

Pineau s-a dedat la atacuri grosolane împotriva lui Nasser, președintele Egiptului.

Pineau (care este membru al partidului socialist) a contestat dreptul Egiptului de a naționaliza compania Canalului de Suez.

După Pineau a luat cuvîntul Guy Mollet, președintele Consiliului de Miniștri, care a folosit de asemenea un ton dușmănos la adresa președintelui Nasser și guvernului egiptean.

După aceasta, ședința Adunării Naționale a luat sfîrșit. Incepînd de la 3 august Adunarea Națională a intrat în vacanță de vară pînă la 2 octombrie.

SCRISOARE DIN BRATISLAVA

Brigada tinerilor entuziaști

de Martin Rajnec

Ana Hrobkova, șefa brigăzii de tineret.

„Noi, C.S.M.)-iștii din Atelierul Tineretului ne angajăm să montăm lunar peste plan o sută de bucăți de greble mecanice pentru fîn".*

Astfel sună prima frază a angajamentului grupei de C.S.M.-iști care lucrează la fabricarea greblelor mecanice pentru fîn în fabrica de mașini din Kosice. La fel încep și primele fraze ale multor altor angajamente ale tineretului — numai că cifrele variază după caracterul producției. Cifrele angajamentului amintit, rotunjit la o sută, au dat naștere la diferite sentimente.

— „In-drăz-nea-lă...", dădeau din cap scepticii.

— „Tinerii au mult curaj", spuneau aceia care aveau încredere în ei.

— „Tineretul progresist", spuneau doctoral și ironic șoarecii de bibliotecă.

Maistrul atelierului tineretului, Jan Markusovsky, a vorbit însă cu autoritate:

— „Un angajament just și el va fi realizat".

Markusovsky cunoscuse îndeaproape pe tinerii săi lucrători — atunci cînd erau mai mulți într-o grupă și cînd într-o lună abia reușeau să monteze cu multă caznă tot atîtea greble cîte și-au luat acum angajamentul să realizeze peste plan.

Experienta nu se măsoară în grame

Cele ce vrem să vă povestim au început odată cu producția celei de a doua serii de greble, cînd la fabrica de mașini din Slovacia de răsărit au venit odată cu mulți alți absolvenți ai școlilor speciale de meserii și lăcătușii Ana Hrobkova, Alzbeta Horvathova, Gabriela Fektova și Jan Majtanik. Școala de meserii absolvită și certificatele de examen îi îndreptățeau să pretindă un loc de muncă la fabricarea greblelor mecanice pentru fîn.

Mîinile lor agile voiau să facă mai multe scaune, roți, biele, osii și alte piese, dar experiența rămînea în urma dorinței. A urmat o luptă care a cuprins pe toți tinerii. O lună ei au insistat. Ei aveau voința de a lucra, de a crea și de a arăta că tineretul poate într-adevăr să ajute pe vîrstnici.

Și totuși experiența lor redusă frîna voința.

— Ei, copii, voi faceți multe lucruri inutile. Nici nu este necesară atîta oboseală. Uitați-vă — așa trebuie să lucrați.

Privind figurile lor îngrijorate, s-a apropiat de ei maistrul Frantisek Franek, care totdeauna era gata să arate cum trebuie să lucrezi pentru ca să produci mai mult, dar cu un efort mai mic. Mîinile maistrului lucrau mai sigur decît cele ale fetelor și ale băieților. In mișcările lui se vedea experiența a aproape patruzeci de ani de muncă. Degetele maistrului știau să fixeze ușor cei doi cilindri pentru ca printre aceștia să treacă o piesă sau alta. Tinerii au început să repete mișcările maistrului pentru a învăța să îmbine mai bine și mai ușor piesele greblelor. Dar cu toate eforturile lor comune nu au reușit să facă într-o lună întreagă decît ceva mai puțin de o sută de greble mecanice.

Greblele mecanice pentru fîn produse astăzi sînt în medie cu o treime mai ieftine ca anul trecut. Atelierul tineretului și-a ales oamenii și și-a întărit colectivul. Un salariu de 1100 coroane pe care îl duc astăzi acasă tinerii de 18 ani reprezintă desigur mai mult decît cele 700-800 coroane muncite cu greu mai înainte. Ce înseamnă însă creșterea rapidă a experienței pentru țara noastră o putem aprecia din faptul că numărul de greble mecanice produse în atelierul tineretului a crescut de douăsprezece ori.

Șefa echipei

Trebuie să amintim aci și de capacitatea organizatorică a tinerei Ana Hrobkova, șefa echipei din atelierul tineretului, azi în vîrstă de 18 ani. Cum a reușit ea să-și însușească atîtea cunoștințe și o experiență așa bună? Nu e nici o minune. Ana Hrobkova nu s-a născut nici organizatoare și nici lăcătuș. Ea a învățat totul pe rînd. Mai întîi supraveghea depozitarea pieselor finite. Ea și-a îndeplinit bine sarcina. A știut să convingă pe ceilalți lucrători ca să așeze bine piesele, așa cum trebuie. Ana a știut să stimuleze pe alții și ea însăși era uimită de ce puteau să facă. Cu ajutorul maistrului, un arbitru sever dar drept, lucrul a mers din ce în ce mai bine. Bunele sfaturi ale muncitorilor mai bătrîni, ale sudorului Peter Grof de exemplu, n-au răsunat în vînt, ci au fost învățate și mereu amintite celor care le uitau.

Așa s-a întîmplat la primele serii de greble. La a cincea serie problema creșterii numărului de greble produse depindea numai de faptul dacă aprovizionarea va putea aduce mai mult material. Și materialul a fost adus. Dar la a opta serie și această cantitate de material a devenit prea mică.

La a zecea serie, cînd cantitatea de produse a devenit de douăsprezece ori mai mare decît la prima serie, tinerii nu se tem să-și ia angajamentul:

„...vom monta peste plan o sută de bucăți de greble mecanice pentru fîn, dacă ni se va asigura materialul necesar...".

Pe fiecare îl impresionează altfel cifrele angajamentului. Dar toți acei care gîndesc cu dragoste la patria noastră și la nevoile ei se vor bucura de acest angajament. Aprovizionarea va face eforturi mai mari și lucrul va merge.

Acela care nu poate fi însă convins prin cuvinte va fi convins de miile de noi greble mecanice, produse în atelierul tineretului al fabricii, de mașini din Slovacia de răsărit. El va putea să constate că prin mecanizarea muncilor agricole se poate obține mult mai mult din pămînturile noastre fertile. Iată deci că în acest proces de fabricare a mașinilor cresc oameni noi, pentru ca, cu ajutorul mașinilor să crească încă și alții mai mulți, așa cum într-un singur an o tînără lăcătușeriță a devenit șefă de echipă și cum din C.S.M.-ista începătoare ea a devenit membră a Comitetului regional al C.S.M.

Bratislava, iulie.

Ei fetelor bine mai lucrați! spune maistrul atelierului de tineret, tov. Jan Markusovsky. Foto: J. Vlach-Bratislava

** Uniunea Tineretului Cehoslovac.*

De peste HOTARE

Hotărîrea celei de a 7-a plenare a C.C. al P.M.U.P.

VARȘOVIA 3 (Agerpres). — P.A.P. transmite: La 3 august ziarele au publicat hotărîrea celei de a 7-a plenare a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez „Cu privire la rezultatele îndeplinirii planului de șase ani și cu privire la principalele prevederi ale planului cincinal pe anii 1956—1960".

In hotărîre se arată că în cei șase ani care au trecut, Polonia populară a făcut un uriaș pas înainte în dezvoltarea forțelor de producție și în transformarea socialistă a economiei naționale. O cucerire istorică în această perioadă o constituie dezvoltarea considerabilă a întregii economii naționale și în deosebi a industriei grele — baza dezvoltării continue a economiei naționale. Producția globală a industriei socialiste a crescut cu 185 la sută față de 1949. Producția mijloacelor de producție a crescut cu 196 la sută, iar producția mijloacelor de consum — cu 171,4 la sută. Aceasta înseamnă că prevederile planului pe șase ani în domeniul producției industriale au fost îndeplinite. In 1955 — ultimul an al planului de șase ani — Polonia populară a produs 4.426.000 tone de oțel, 94.500.000 tone cărbune.

In cursul îndeplinirii planului de șase ani s-a văzut cît de mare este importanța colaborării economice a Poloniei cu țările lagărului socialismului și în primul rînd cu Uniunea Sovietică, al cărei ajutor a avut un rol însemnat în dezvoltarea economiei poloneze.

In hotărîre se subliniază că în afara realizărilor uriașe obținute în perioada îndeplinirii planului de șase ani, pe de o parte au existat greutăți obiective, iar pe de altă parte s-au făcut greșeli. Punctul slab în planul de șase ani l-a constituit dezvoltarea insuficientă a producției agricole. Indeplinirea planului de șase ani nu a fost uniformă, nu au fost lichidate disproporțiile în dezvoltarea diferitelor ramuri ale economiei naționale etc.

In hotărîrea plenarei se arată în continuare ca principala sarcină a planului cincinal este asigurarea ridicării maxime în actualele condiții a nivelului de trai al populației de la orașe și sate. In cursul cincinalului salariul mediu real al muncitorilor și funcționarilor, precum și veniturile țăranilor trebuie să crească cu 30 la sută. In cei cinci ani, venitul național al țării trebuie să crească cu 50 la sută. Se prevăd o creștere a producției industriale globale cu 53—57 la sută, iar a producției agricole — cu 25 la sută față de anul 1955. Se prevede ca în 1960 — ultimul an al planului cincinal — producția de cărbune să fie de 110 milioane tone, producția de oțel de 7,2 milioane tone și producția de energie electrică de 29,85 miliarde kWh.

Hotărîrea stabilește sarcinile în domeniul dezvoltării industriei constructoare de mașini, chimice, ușoare și a altor ramuri industriale, precum și sarcinile organelor de partid și de stat în ceea ce privește asigurarea îndeplinirii prevederilor planului cincinal.

Tratative între reprezentanții Laosului și ai forțelor de rezistență din Patet Lao

PEKIN 3 (Agerpres). — China Nouă transmite: După cum anunță postul de radio Vientian în dimineața zilei de 2 august au continuat tratativele între delegația guvernului regal al Laosului și delegația forțelor de rezistență din Patet Lao.

După propunerea făcută la ședința din 1 august de premierul Suvana Fuma în legătură cu ordinea de zi a conferinței, la 2 august șeful delegației forțelor de rezistență din Patet Lao Suvanofong a propus o ordine de zi cuprinzînd următoarele cinci puncte:

Aplicarea libertăților democratice; Garantarea drepturilor forțelor de rezistență din Patet Lao; Formarea unui guvern de coaliție; Problema neutralității și a aplicării celor cinci principii ale coexistenței pașnice; Reglementarea pe cale pașnică a problemei celor două provincii — Fonsaly și Sam-Noa, zone de regrupare a forțelor de rezistență din Patet Lao.

Premierul Fuma a declarat că va fi studiată ordinea de zi propusă de delegația forțelor de rezistență din Patet Lao.

Pregătiri ale tineretului sovietic în vederea celui de al VI-lea Festival mondial al tineretului și studenților

MOSCOVA 3 (Agerpres). — TASS transmite: Tineretul din Uniunea Sovietică se pregătește activ în vederea celui de al VI-lea Festival mondial al tineretului și studenților, care urmează să aibă loc la Moscova în vara anului viitor.

In numeroase părți au și avut loc festivaluri raionale, crășenești, regionale și republicane.

La 2 august a avut loc la Moscova o ședință a Comitetului sovietic de pregătire a celui de al VI-lea Festival mondial cu participarea reprezentanților organizațiilor de tineret, obștești, sportive și ai altor organizații, precum și a unor cunoscuți reprezentanți ai vieții culturale artistice și sportive din Uniunea Sovietică.

Participanții la ședință au examinat proiectul de program al celui de al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie, care a fost trimis de Federația Mondială a Tineretului Democrat. Programul festivalului cuprinde concursuri, manifestări artistice, întîlniri artistice internaționale, un festival internațional al filmului, expoziții, competiții sportive.

In ședință a fost examinată de asemenea problema participării unei delegații a comitetului sovietic de pregătire a festivalului la lucrările ședinței constituante a Comitetului internațional de pregătire, care va avea loc între 14—16 august a.c. la Moscova.

Potrivit datelor existente, la ședința Comitetului internațional de pregătire vor participa aproximativ 140 de reprezentanți ai diferitelor organizații sportive, sindicale, culturale, religioase internaționale și naționale, precum și cunoscuți reprezentanți ai vieții publice, politice, culturale, artistice și sportive din peste 50 de țări.

NOTE EXTERNE

SPIONAJ INDUSTRIAL

Folosind un limbaj simplu, spionajul industrial înseamnă să-ți bagi nasul în ciorba altuia, ca să vezi cum gătește. Acest obicei prost îl au marii industriași care, după cum spune ziarul elvețian „Berner Tagblatt", „întrebuințează nouă zecimi din timpul lor în goană după informații asupra planurilor celorlalți". Să nu credeți că această ocupație se datorește oricărei curiozități morbide ci unui factor care ține mai puțin de caracterul oamenilor și mai mult de cruntele legi ale capitalismului. E vorba de lupta crîncenă, lipsită de sentimentalism și curtenie pentru primatul pieții și care se cheamă concurență.

Pentru a afla ce pregătește dușmanul, trusturile nu fac caz de prea multe scrupule. Spionează. (Dealtfel lucrul acesta e în lumea capitalistă intrat în sînge). Și pentru că iscoadele reprezintă o metodă desuetă, bună numai pentru triburile înapoiate, canibalii moderni folosesc tehnica. Așa, de pildă, în biroul unui conducător de industrie se introduce un minuscul aparat de emisie — nu mai mare decît o cutie de chibrituri, — care transmite ce se discută acolo la o distanță de cîteva sute de metri. Aparatul poate fi folosit timp de două-trei săptămîni, atît cît țin acumulatorii. Și cum în spionaj există și contramăsuri, trusturile folosesc tehnica și aici. „General Motors" întrebuințează cortine teleghidate care se lasă asupra birourilor de îndată ce se apropie cineva suspect sau vreun helicopter cu rotație lentă care se învîrte deasupra clădirilor.

Și cum într-un război care atinge inima capitalistului — banul — nu se poate pierde din vedere nici un mijloc, corupția funcționarilor, furturile de documente și planuri, tragerea de limbă și pe sfoară nu sînt neglijate. Marile trusturi au în serviciul lor circa 500 de detectivi care se ocupă numai cu spionajul industrial sau contraspionaj.

După cum vedeți, relatările ziarului elvețian, arată armonia capitaliștilor în plină desfășurare. Să mai zică cineva că teoriile capitalismului popular sînt o gogoriță și că trustmanii nu se au ca frații. In manifestarea acestei frății nu lipsește decît pumnalul, otrava, trotilul și alte asemenea cadouri delicate pe care și le pot face reciproc.

AL. GIRNEAȚĂ

AH, CE BINE-I SĂ SUFERI!

Comentind, deunăzi, la Detroit, situația muncitorilor șomeri din industria americană de automobile, domnul Howard Pyle, secretar administrativ al președintelui Eisenhower, a elaborat această adîncă cugetare filozofico-psihologico-juridico-economică: „Dreptul de a suferi este una din bucuriile economiei libere". Cu tot laconismul el, un veritabil hap de înțelepciune, cugetarea spune multe și lasă să se înțeleagă și mai multe.

Mai întîi: jos cu concepția sumbră despre starea sufletească denumită suferință! Suferința nu mai e suferință, ci... bucurie... Una din marile bucurii ale „economiei libere"... E drept că generalizarea acestei teze noi în psihologie este oarecum circumscrisă unei anume categorii sociale — aceleia a șomerilor americani. Dar ce-are a face?

In al doilea rînd: jos cu denigratorii democratismului „economiei libere"! „Economia liberă" consacră un nou drept constituțional: dreptul de a suferi. Exercițiul lui este garantat prin însăși structura „economiei libere". Au dreptul diriguitorii acestei economii să încaseze beneficii? Au! Au ei dreptul, atunci cînd beneficiile nu sînt grozave, să închidă fabricile? Au! De ce n-ar avea și șomerii rămași un drept? Iată că-l au! Le-a fost recunoscut de domnul Pyle: dreptul de a suferi.

In al treilea rînd: trebuie reținut că domnul Pyle a spus că dreptul de a suferi este una din bucuriile „economiei libere". Ceea ce, logic, înseamnă că nu și singura, că mai sînt și alte bucurii. Fel de fel. Bunăoară, aceea de a ți se servi gratuit adînci cugetări filozofico - psihologico - juridico-economice, înalt morale și cînd umanitare, ca cea de mai sus.

E. DASCALU

Tratativele sovieto-japoneze

MOSCOVA 3 (Agerpres). — TASS transmite: La 3 august, la vila Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S. au continuat tratativele sovieto-japoneze cu privire la normalizarea relațiilor dintre U.R.S.S. și Japonia. A avut loc cea de-a doua ședință.

La ședința din 3 august a continuat schimbul de păreri în problemele legate de normalizarea relațiilor dintre U.R.S.S. și Japonia. Ministrul Afacerilor Externe al Japoniei și-a expus punctul de vedere în problema repatrierii supușilor japonezi care își ispășesc pedeapsa.

Partea sovietică a anunțat că încă înainte de începerea actualelor tratative s-a hotărît să se repatrieze în Japonia într-un viitor apropiat 114 persoane, printre care 80 de persoane eliberate înainte de termen în urma revizuirii dosarelor respective. Partea sovietică a declarat că odată cu normalizarea deplină a relațiilor japono-sovietice se va rezolva și problema repatrierii tuturor supușilor japonezi, aflați în U.R.S.S., care își ispășesc pedeapsa.

Ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. a expus punctul de vedere al părții sovietice în problema teritorială, în problema dezvoltării colaborării economice între U.R.S.S. și Japonia, și în problemele restabilirii relațiilor diplomatice și consulare între cele două țări, admiterii Japoniei în Organizația Națiunilor Unite și pescuitului.

Delegația japoneză a făcut observații preliminare în problema teritorială. Delegația japoneză își va expune mai pe larg punctul de vedere în problemele discutate la următoarea ședință.

Următoarea ședință va avea loc la 6 august 1956.

Incheierea sesiunii Adunării de stat a R. P. Ungare

BUDAPESTA 3 (Agerpres).— TASS transmite: La 3 august s-a încheiat sesiunea Adunării de stat a Republicii Populare Ungare. La ședința de închidere, în conformitate cu noul statut de activitate a Adunării de stat, au fost alese nouă comisii permanente, printre care Comisiile juridică, pentru afacerile externe, pentru apărare, pentru planificare și buget, pentru agricultură, pentru industrie și altele.

La sesiune au fost discutate peste 20 de interpelări făcute de deputați Consiliului de Miniștri și membrilor guvernului.

După discutarea interpelărilor, Andrasz Hegedüs, președintele Consiliului de Miniștri al R. P. Ungare, a rostit o cuvîntare în care a subliniat că noul statut al Adunării de stat, constituie un pas înainte pe calea dezvoltării democratismului socialist și a ridicării rolului Adunării în conducerea statului.

În 24 de ore

MOSCOVA. — La 3 august K. E. Voroșilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., a primit delegaț a Adunării Naționale a Republicii Islamice — Pakistan în frunte cu Mohammed Aiub Hure care se află în Uniunea Sovietică.

ALGER. — Uniunea Generală a sindicatelor algeriene, organizație care grupează toate sindicatele algeriene și care făcea parte din Confederația Generală a Muncii din Franța, a hotărît să se constituie într-o centrală sindicală națională autonoma și să se afilieze la F.S.M.

EREVAN. — La 2 august a sosit la Erevan venind din Tbilisi un grup de energeticieni din R.P.D. Coreeană, în frunte cu Kim Du Sam, ministrul Centralelor Electrice.

MOSCOVA. — Comitetul Central al P.C.U.S. și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. anunță cu profund regret că la 2 august 1956 a încetat din viață după o boală grea, tovarășul Nosenko Ivan Isidorovici, ministrul Industriei de Construcții Navale al U.R.S.S., membru supleant al C.C. al P.C.U.S., deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S.

DAMASC. — In seara zilei de 1 august a sosit la Damasc într-o vizită oficială prințul moștenitor al Yemenului Mohammed El-Badr. El va rămîne în Siria patru zile

LENINGRAD. — Delegația Adunării Generale a Uruguayului, care vizitează Uniunea Sovietică la invitația Sovietului Suprem al U.R.S.S., a sosit la Leningrad.

MOSCOVA. — In urma tratativelor care s-au încheiat la 2 august 1956 la Bruxelles a fost semnat un protocol cu privire la schimbul de mărfuri între Uniunea Sovietică și Uniunea economică belgo-luxemburgheză

Scînteia tineretului — SPORT — Scînteia tineretului

Au început entuziastele întreceri

CLUJ (de la corespondentul nostru).

Stadionul „Gh. Gheorghiu-Dej" este împodobit cu flamuri roșii și tricolore, care flutură în bătaia vîntului. Este ora 16,30. Pe pista stadionului pășește în pas viol coloana sportivilor în frunte cu 50 de stegari. Sînt reprezentanții celor 14 raioane. Vin unii după alții din raioanele: Aiud, Bistrița, Beclean și altele. Pășesc în cadența marșului fanfarei harnici muncitori, studenți, oțelari din Cîmpia Turzii, metalurgiști clujeni, țărani muncitori în minunate costume naționale de prin părțile Năsăudului. Se aliniază în fața tribunei arhipline.

Tovarășul Francisc Balazs, membru supleant al comitetului regional U.T.M., declară deschisă întrecerea fazei regionale a Spartachiadei de vară a tineretului, care a antrenat în regiunea Cluj peste 260.000 tineri.

550 de tineri din întreaga regiune care s-au calificat pentru faza regională au început lupta pentru cucerirea titlului de campion regional al Spartachiadei de vară a tineretului. Incep primele întreceri. 80 metri plat junioare. Răsună pentru prima dată pistolul starterului.

...Concurentele luptă cu dîrzenie pentru victorie.

De la primii pași se distanțează o tînără blondă, zveltă. Este eleva Marioara Mancioc în vîrstă de 14 ani de la Școala medie nr. 2 din Turda. Spectatorii în picioare o aplaudă, o încurajează.

— Hai Marioara! — Hai Marioara!

Cineva aflînd că reprezintă raionul Turda strigă de zor:

— Haide Turda! Haide Turda!

Incurajările spectatorilor, dau avînt Marioarei în lupta pentru victorie. A trecut prima linia de sosire într-un timp remarcabil: 11 secunde, cinci zecimi. Așteptările spectatorilor n-au rămas zadarnice nici la proba de sărituri în lungime. Marioara Mancioc s-a clasat pe primul loc și asifel s-a calificat pentru finală. Primele întreceri au scos în evidență cîțiva tineri care bine îndrumați au posibilitate să ajungă buni atleți. Iată de pildă la sărituri în lungime juniori pe Ion Chitul, care s-a calificat de asemeni pentru finală. El este fratele campionului republican, maestru al sportului Traian Chitul. S-au relevat de asemenea talente ca: lăcătușul clujan Gherghely Gașpar care a cîștigat probele de 100 metri plat juniori și săritura în lungime. Un rezultat bun a obținut utemista din Bistrița, Maksai Crista care a alergat 400 metri plat cu timpul de 68 secunde și 5 zecimi. Ea a cîștigat de asemenea și proba de 80 metri plat pentru junioare.

De asemenea trebuie remarcat tînărul țăran muncitor Rapalți Alexandru din comuna Panticeu raionul Cluj care a cîștigat una din seriile probei de 800 metri plat juniori cu timpul de 2 minute, 24 secunde și 5 zecimi. De asemenea țăranca muncitoare Purcaru Raveca din Cîmpia Turzii a obținut un rezultat bun la proba de 400 metri plat junioare. Intrecerile continuă în cursul zilei de astăzi și mîine.

La 8 și 10 august R.P.R.—Anglia la polo pe apă

Peste cîteva zile amatorii jocului de polo pe apă din capitala țării noastre vor avea posibilitatea să urmărească evoluția valoroasei echipe a Angliei. Jucătorii englezi, apreciați în cercurile internaționale de specialitate, vor susține în zilele de 8 și 10 august o dublă întîlnire cu echipa reprezentativă a R.P.R. nocturnă la ștrandul „Dante Gherman" (fost ștrandul Tineretului).

In vederea acestei întîlniri, echipa de polo a R.P.R. se pregătește intens. Zilnic la ștrandul „Dante Gherman", lotul republican urmează un program de antrenament sub îndrumarea lui V. Daroczi. Lotul republican este alcătuit din 11 jucători: Marinescu, Deutsch, Hospodar, Zahan, Simon, Nagy, Bordi, Szabo, Novac, Bădiță și Blajek.

Echipa Angliei va sosi în București în ziua de 7 august.

INFORMAȚII

● Vineri dimineață acad. prof. Traian Săvulescu, președintele Academiei R.P.R. și soția, prof. Alice Săvulescu, membru corespondent al Academiei R.P.R., au plecat în Uniunea Sovietică la invitația Academiei de Științe a U.R.S.S. pentru a-și petrece concediul de odihnă.

La plecare în Gara de Nord, acad. prof. Traian Săvulescu a fost condus de academicieni, membri corespondenți ai Academiei R.P.R., cercetători științifici din cadrul institutelor Academiei R.P.R și alți oameni de știință.

● La invitația Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea, joi a sosit în Capitală publicistul britanic Bernard Orna.

La aeroport oaspetele a fost întîmpinat de reprezentanți ai I.R.R.C.S.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10. Secția scrisori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

STAS — 3452 — 52